TRACY PEARSON

Căsnicie în pericol

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

Capitolul 1

Primul indiciu că era ceva în neregulă sosi o dată cu telefonul lui Stewart la birou. Nu era un lucru neobișnuit în sine. Secretarul lui Blake o suna adesea ca să-i transmită mesaje de la soțul ei. Însă cel care o tulbura era tonul lui Stewart. Suna aproape... zguduit.

– Doamnă Preston, ați primit întâmplător vreo veste de la domnul Preston, azi?

– Nu, Stewart, n-am primit nici o veste. De ce? S-a-ntâmplat ceva?

Întârzierea răspunsului o făcu pe Juliana să tresară, îndreptându-se în scaun.

– Ce este? întrebă ea, tăios. Care-i problema?

Întrebarea ei neliniștită păru să-l dezmeticească pe Stewart, care-și reveni la atitudinea sa obișnuită, de aghiotant al lui Blake, lucid și ferm.

– N-aveți nici un motiv de îngrijorare, doamnă Preston, răspunse el pe tonul său dintotdeauna, înnebunitor de flegmatic. Numai că, acum un minut când am telefonat la sediul din Sydney, mi-au spus că nu l-au văzut pe domnul Preston toată ziua. Nici urmă de el. Administratorul părea aproape ușurat, pot s-adaug.

– Sediul din Sydney? Ce să caute Blake la sediul din Sydney? Nu trebuia să se întoarcă azi direct acasă, de la Manila?

– Vreți să spuneți că domnul Preston nu v-a informat despre schimbarea programului?

Juliana își mușcă buza de jos, într-o încercare zadarnică de a nu se lăsa cuprinsă de deznădejde. În ultima vreme, acest aspect al căsniciei sale o deranja din ce în ce mai mult. Obsesia lui Blake cu respectarea intimității. Detesta să dea socoteală oricui, și mai ales propriei sale soții. Juliana știa de ce se purta așa, dar faptul de a cunoaște motivul nu făcea atitudinea lui cu nimic mai ușor suportabilă.

– Nu, Stewart, recunoscu ea. Nu mi-a spus.

– Înțeleg... răspunse secretarul, neputându-și ascunde unda de sarcasm din glas.

„Ce înțelegi?“ întrebă Juliana în sinea ei, pradă unui val de emoție intensă. „Că ne-am căsătorit fără să ne iubim? Că

o femeie poate fi dispusă să accepte orice tratament în schimbul banilor și al poziției sociale?“

O durea inima de dorință să explice că relația ei cu Blake de fapt nu era așa. O.K., poate că se căsătoriseră, la început, cu această intenție, nu din dragoste. Dar asta nu însemna că nu țineau unul la altul, că nu deveniseră, fiecare, cea mai importantă persoană din viața celuilalt.

Dacă dădea impresia unei soții reci și rezervate, motivul era că așa voia Blake. Cu siguranță, Stewart putea să înțeleagă acest lucru. El însuși fusese angajat ca secretar și asistent al lui Blake pentru că avea tocmai calitățile pretinse de Blake de la cei din jurul lui. Era un om cu resurse proprii, cu încredere în forțele proprii, care trăia pe picioarele proprii. La fel ca ea.

Numai că, în acel moment, Juliana nu simțea deloc că avea încredere în propriile ei forțe. Se simțea extrem de vulnerabilă. Și îngrijorată.

– Te rog, Stewart, continuă ea, cu o voce nesigură. Nu mă lăsa în ceață. Spune-mi ce se întâmplă.

Din nou, secretarul ezită. Era clar că Blake îl instruise bine cu privire la ceea ce trebuia și ce nu trebuia să știe soția patronului.

Juliana simți un început de panică.

– Te rog, insistă ea.

O, Doamne, dacă i se întâmplase ceva lui Blake, nu știa ce-avea să facă.

– Domnul Preston o să mă certe, mormăi Stewart, dar cred că aveți dreptul să știți, din moment ce telefonul meu e clar că v-a tulburat. Ieri, soțul dumneavoastră m-a anunțat prin fax că terminase la Manila cu o zi mai devreme și se hotărâse ca, în drum spre casă, să facă un ocol pe la filiala noastră din Sydney, într-o vizită complet neanunțată – dar urma totuși să sosească la Melbourne în jurul orelor cinci și jumătate.

– Dar spuneai că n-a ajuns la sediul din Sydney!

– N-avem nici un motiv de panică, doamnă Preston. După cum bine știți, soțul dumneavoastră poate să-și schimbe planurile în ultimul moment fără a mă anunța nici chiar pe mine. Poate că a rămas la Manila. Sau, poate, s-a dus în schimb la sediul din Brisbane. Sunt convins că va apărea pe aeroportul Tullamarine conform programului. În acest sens, patronul e un om de absolută încredere. Voi pleca la aeroport să-l întâmpin, iar dumneavoastră treceți pe-acasă și îmbrăcați-vă pentru cină. V-am rezervat o masă de două persoane la Don Giovanni's, pentru opt și jumătate.

– Dar dacă avionul lui nu sosește? strigă Juliana, fără să se simtă în stare de a se îmbrăca pentru cina la restaurant, când Blake putea fi în pericol de moarte.

– Va sosi, doamnă Preston. Să n-aveți nici o îndoială. Și-acum, nu vă mai faceți griji și, vă rog... acest mic incident să rămână secretul nostru. Soțul dumneavoastră n-ar fi deloc încântat dacă ar afla că v-am deranjat pentru un asemenea fleac. Pot fi sigur că nu-i veți spune nimic?

Juliana oftă.

– Cred că da, însă te rog, sună-mă acasă imediat ce aterizează avionul lui Blake, altfel simt c-am să mor de îngrijorare.

– Cu siguranță, doamnă Preston, încheie Stewart, cu mult mai multă căldură decât de obicei.

Juliana închise, conștientă că nimic n-avea s-o liniștească până când Blake se întorcea acasă, viu și nevătămat. Lipsise trei săptămâni. Trei săptămâni lungi și pustii. Abia așteptase seara aceea, cina, urmările... Și-acum..

Inima i se strânse dureros. Dacă se întâmplase ceva îngrozitor? Dacă n-avea să-l mai vadă pe Blake niciodată?

„Sunt ridicolă“, își spuse ea, dintr-o dată. „Sentimentală, melodramatică și ridicolă. Și numai fiindcă în ultima vreme am avut unele mici îndoieli despre căsnicia mea. Stewart are dreptate. Blake face tot timpul asemenea lucruri. Va

apărea ca de obicei, senin, elegant și complet netulburat. Nu am absolut nici un motiv de îngrijorare, necum să mai intru și în panică."

Și totuși, în după-amiaza aceea Juliana nu mai putu lucra și se bucură să părăsească biroul la ora patru și jumătate, nerăbdătoare să aștepte acasă telefonul lui Stewart. Conacul familiei Preston se afla la doar câteva mile distanță de oraș, cu vedere spre partea răsăriteană a Golfului Port Philip, dar Juliana nimeri în plină oră de vârf a traficului de după-amiază, iar drumul spre casă dură mai mult de o oră.

Telefonul suna deja, iar Juliana intră în casă prin garaj, la scurt timp după ora cinci și jumătate. Întrucât era seara liberă a doamnei Dawson, nu avea cine să răspundă, iar Juliana speră să sune în continuare până ajungea la aparatul cel mai apropiat. Trecând grăbită prin spălătorie, ajunse în bucătărie, își lăsă mantoul și poșeta pe bufet și smulse receptorul din furcă.

– Da?

– Doamna Preston?

– Stewart! O, slavă Domnului că n-ai închis! Tocmai soseam și am alergat mâncând pământul pân-aici. Dar acum totul e-n regulă, oftă ea, fericită. Avionul lui Blake a aterizat la timp, înțeleg?

– Păi... ăă... știți...

Juliana încremeni.

– Avionul domnului Blake încă nu a sosit, cu regret vă spun, și mi-a fost cam greu să-i dau de urmă. Am vorbit la Manila și se pare că domnul Preston a plecat ieri la timp, cu destinația Sydney, dar aeroporturile din Sydney insistă că n-a aterizat nicăieri prin zonă, nici ieri și nici azi.

Sângele începu să se scurgă din obrajii Julianei.

– Sfinte Cerule...

Trase spre ea un taburet de bucătărie și se lăsă pe el, înainte de a cădea de pe picioare.

– Ai... ai luat legătura cu autoritățile?

– Bineînțeles. Se fac cercetări.

– Se fac cercetări... repetă ea, fără vlagă.

– Vă rog, încercați să nu vă faceți griji, doamnă Preston. Sunt sigur că totul se va rezolva.

– Crezi... crezi că ar fi bine să vin și eu la aeroport?

– Nu cred că ar fi înțelept, îi recomandă ferm Stewart. Mai ales dacă domnul Preston va sosi peste scurt timp, cum nu mă îndoiesc. Știți că nu suportă să se facă agitație în jurul dumnealui. Ar prefera să-l așteptați acasă, ca de obicei.

Cuvintele lui Stewart, care păreau mustrătoare, o făcură pe Juliana să tresară. Singurul motiv pentru care nu-și aștepta și nu-și conducea soțul la aeroporturi era acela că el

insista întotdeauna să n-o facă, nu fiindcă ea n-ar fi dorit. Acesta era un alt aspect al căsniciei lor, care începea s-o deranjeze: imaginea pe care le-o inspira altora. Totuși, nu era momentul să se preocupe de salvarea aparențelor.

– Îmi promiți că mă suni imediat ce afli ceva? întrebă ea, cu voce tremurătoare. Absolut orice?

– Vă promit, doamnă Preston. Acum trebuie să plec. La revedere.

Juliana închise telefonul.

O, Doamne... Blake...

Un moment, își îngropă fața în mâini, îngrozită de imaginile care-i tot bombardau creierul. Blake... zăcând fără viață într-o masă de fiare contorsionate, pe un munte. Blake... scufundându-se spre fundul oceanului, într-un sicriu rece de oțel. Sau, cel mai cumplit dintre toate... trupul lui frumos, carbonizat, de nerecunoscut. Avioanele luau foc adesea în momentul prăbușirii.

Țipătul ascuțit de disperare pe care-l scoase o surprinse chiar și pe ea însăși.

Frumoșii ochi căprui ai Julianei se dilatară. Doamne sfinte... își spuse ea, simțind un clocot necontrolat în abdomen. Doamne sfinte...

Capitolul 2

Juliana stătea în living, pe întuneric, singură. Era recunoscătoare că doamna Dawson avea seara liberă, recunoscătoare că nu trebuia să suporte scepticismul femeii în legătură cu deznădejdea ei. Menajera lui Blake dăduse de înțeles întotdeauna, fără a fi propriu-zis nepoliticoasă, că n-o agrea pe soția șefului ei, numind-o mereu „doamnă Preston" cu un formalism înțepat.

Trecuseră două ore de la telefonul lui Stewart. Parc-ar fi fost doi ani.

Sunetul neașteptat al telefonului o făcu pe Juliana să sară în picioare. Cu inima bătându-i nebunește, ezită temătoare înainte de a înhăța temutul instrument, ducându-l la ureche.

– Da?

– Tot Stewart Margin la telefon, doamnă Preston. Nu mai aveți de ce vă face griji. Domnul Preston nu are nici o problemă.

Juliana se clătină pe picioare, ținându-se de marginea mesei ca să nu cadă.

– O, slavă Domnului, șopti ea, cu voce răgușită. Slavă Domnului...

Închise o secundă ochii, pentru a înălța încă o rugăciune de mulțumire, în gând. Blake nu murise într-o catastrofă aviatică, la urma urmei! Curând, avea să intre senin pe ușa din față, splendid ca întotdeauna, într-unul dintre imaculatele lui costume de birou. Urma să-și arunce într-o parte servieta din piele de crocodil, înainte de a-și lărgi cravata, pentru a se îndrepta direct spre bar, unde-și turna un scotch mare și striga:

– Vino la mine, Juliana, și spune-mi cum ți-a mers pe ziua de azi. Pentru mine a fost un iad!

„O, Blake... Ce m-aș fi făcut dacă ți se întâmpla ceva? Cum aș fi supraviețuit?“

Păli, când revelația pe care o avusese cu scurt timp în urmă o izbi din nou, năucitor de puternic, o revelație care-i putea amenința pe viitor fericirea aproape la fel de mult ca moartea lui Blake. Din gâtlej îi scăpă un mic suspin, în timp de falangele degetelor i se albeau, cu unghiile înfigându-se în lemn.

– Doamnă Preston? E totul în regulă?

„Nu!“ țipă Juliana în sinea ei, chinuită. „Nu e deloc în regulă! Niciodată nu voi mai simți că e în regulă. Nu-nțelegi?

La un moment dat, nu știu nici eu când, m-am îndrăgostit de soțul meu! Dacă ar intra acum pe ușă, m-aș arunca în brațele lui plângând, făcându-mă de râs!

Și ce-ar face Blake? S-ar uita la mine copleșit de oroare, s-ar retrage din fața unei asemenea efuziuni sentimentale și posesive. O, cât le mai detesta pe femeile care se agățau, care doreau, care iubeau astfel!

Doamne! Acum ce mă fac?"

„Întreabă-l pe bărbatu-tău, proastă mică", îi răspunse glasul rațiunii. „Da-ntreabă-l calm!"

Juliana înghiți un nod, încercând să-și revină. Căci de nu, la fel de bine putea să-i ceară lui Blake divorțul, în aceeași seară.

– Acum e-n regulă, îl asigură ea pe secretar. Avionul soțului meu a și sosit?

– Nu. Domnul Preston va sosi cu o cursă comercială care aterizează peste... ia să vedem... peste vreo zece minute.

– O cursă comercială? Da' cu Learjet-ul lui ce s-a întâmplat? A avut vreo pană?

– Într-un fel. Se pare că ieri, după decolarea din Manila, avionul domnului Preston a trecut printr-un nor de praf vulcanic care i-a înfundat motoarele și i-a blocat aparatura electronică de bord atât de rău, încât pilotul a trebuit să aterizeze forțat.

– O aterizare forțată? Dar unde? Și de ce nu ni s-a spus?

– Din fericire, pilotul cunoștea o pistă a unei baze aeriene americane de pe o insulă din apropiere – abandonată, din păcate. A treut un timp până să ia legătura cu autoritățile, care au trimis un elicopter ca să-i ducă înapoi la Manila. Domnul Preston trimisese un mesaj la aeroportul din Tullamarine, dar acesta s-a rătăcit temporar, în timp ce se schimba personalul. Aici e aproape întotdeauna agitație în perioada de vârf de vinerea seara. Nu că asta ar fi o scuză, în fond... Oricum, totul e bine când se sfârșește cu bine, doamnă Preston. Șeful e teafăr și nevătămat.

Pentru a doua oară în ziua aceea, Juliana auzi în glasul lui Stewart Margin o undă de emoție. Deci, și el fusese îngrijorat. Iar acum, și el era ușurat.

Pe buzele ei apăru un surâs vag, ironic. De ce n-ar fi fost? Fără Blake ca director al companiei, Jocurile și Jucăriile Preston ar fi redevenit, probabil, firma aproape falită din urmă cu câțiva ani, când o preluase el. Fără Blake, Stewart Margin ar fi rămas rapid șomer.

Fără Blake...

Juliana se cutremură. Numai dacă peste ușurarea ei nu s-ar fi suprapus și această groaznică teamă nedefinită.

Dacă tot incidentul nu s-ar fi întâmplat deloc! Atunci, poate că niciodată nu și-ar fi dat seama de profunzimea propriilor ei sentimente. Și-ar fi putut continua viața în acea

comodă necunoaștere, mulțumită să fie genul de soție pe care și-o dorea Blake, fără a-și face griji că se putea trăda în orice moment – și, astfel, risca să-l piardă.

„Dar ai fost fericită în postura unei asemenea soții?“ o iscodi o voce tenebroasă, din adâncurile făpturii ei. „Cu adevărat mulțumită? Cum rămâne cu toate îndoielile mărunte și sâcâitoare din ultima vreme?“

– Doamnă Preston? Sunteți sigură că vă simțiți bine?

Juliana trase aer în piept, adânc, încercând să se calmeze.

– Mai sunt încă destul de răvășită... recunoscu ea. Dar, până ajunge Blake acasă, am să-mi revin. Așa cum ai spus, soțul meu nu suportă să se facă agitație, deci e mai bine să nu știe cât m-a îngrijorat problema asta.

– Desigur, doamnă Preston. Nici nu mă gândesc să-i spun.

– Perfect. Anunță-mă dacă mai au loc întârzieri, da?

– Bineînțeles.

Când închise telefonul, Juliana nu știu dacă să râdă sau să plângă. Se simțea atât însuflețită, cât și distrusă. În răstimp de numai două ore, trecuse prin cel mai furtunos tumult emoțional. Și încă se mai frământa...

Cam ametită, porni spre bucătăria pustie, unde puse în funcțiune filtrul electric ca să-și facă o cafea. Oare Blake va mai dori să iasă în oraș, când ajungea acasă? se întrebă ea, într-o doară.

Se îndoia. Cu siguranță, mâncase în avion.

Totuși, exista un lucru pe care s-ar fi putut să-l dorească în seara aceea, după o absență atât de îndelungată.

Juliana se cutremură. Își dădu seama că era o reacție stranie pentru o femeie care nu găsise decât plăcere în brațele soțului ei.

Dar, o dată cu surprinzătoarea descoperire a iubirii care-i ardea în inimă, Juliana își putea da seama că latura intimă a căsniciei lor lăsa mult de dorit. Blake își trăia viața sexuală într-un stil rece, aproape clinic, fără spontaneitate sau reală pasiune. Aveau dormitoare separate, iar contactele lor sexuale erau întotdeauna programate dinainte. Ba chiar, Blake își însemna în calendarul din cabinet datele când Juliana urma să fie... indispusă. Întrucât lua anticoncepționale, ea îi putea da această informație în prealabil.

Își dorea ca acum să fi fost una dintre acele zile. Dar nu era.

Desigur, putea înțelege aversiunea lui Blake față de conviețuirea într-un dormitor conjugal. Era modul lui de a o ține la o distanță sigură, garantând că nu începea să-i ceară mai mult decât era el dispus să dăruiască.

Dar faptul că înțelegea nu o ajuta deloc să se împace mai ușor cu situația.

Acum, se crispa de-a binelea când se gândea la felul cum Blake dădea din cap aprobator înainte de a se retrage, ori de

câte ori dorea să se culce cu ea; la felul cum nu intra în camera ei înainte ca Juliana să facă duș și să fie gata de culcare; cum niciodată nu stătea cu ea toată noaptea, întorcându-se în camera lui imediat ce termina.

Juliana clătină din cap, dezănădjuită. Doamne, Dumnezeule, era aproape o prostituție cu acte în regulă.

Nu, nu, se grăbi ea să nege. Era nedreaptă față de Blake și căsnicia lor. Viața sexuală reprezenta numai un aspect al relațiilor dintre ei. Erau parteneri în mai multe sensuri, nu numai la pat. Se duceau peste tot împreună. Erau buni prieteni. Dintotdeauna fuseseră.

Oare avea să distrugă tot ceea ce exista între ei numai pentru că făcuse prostia de a se îndrăgosti? Ar fi fost o nebunie. Căsnicia lor era mai solidă decât majoritatea celorlalte. În anul următor, aveau să încerce să facă și un copil. Numai o smintită ar fi renunțat la toate astea dorind singurul lucru pe care nu putea să-l aibă.

Deci, Blake n-o iubea. Ținea la ea, în felul lui aparte. De acord, nu-l copleșea pasiunea pentru ea când i se năzărea, în timpul zilei. Făcea un amor superb, când venea în patul ei – adică, destul de des.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce mai voia de la viață? Le avea pe toate, tot ceea ce-și dorise. Siguranță financiară; o

căsnicie trainică; o slujbă bună. Nu trebuia decât să-și țină dragostea sub control, continuând la fel ca până atunci.

Ceea ce însemna și să nu aibă nici o obiecție față de stilul în care-și desfășura Blake viața sexuală.

Dar, sfinte Cerule, spera să fie prea obosit pentru a veni în patul ei, astă seară. Nu se credea în stare să-i suporte atingerea, tocmai acum. Era convinsă că ar fi făcut cine știe ce prostie, dându-se de gol.

Dar, în același timp, îi era așa de dor să-l îmbrățișeze...! Doar să-l cuprindă în brațe.

Blake, însă, nu se pricepea „doar" să fie ținut în brațe. N-o atingea pe Juliana niciodată, dar absolut niciodată, decât atunci când venea în patul ei. Pentru el nu putea fi vorba de țineri de mână sau de un braț petrecut afectuos pe după umeri sau talie. Nu era și n-avea să fie niciodată genul care mângâia.

Iar Juliana știa de ce.

Simți un junghi de înverșunare străpungându-i pieptul. Mama lui avea de dat socoteală.

Telefonul care suna din nou risipi tăcerea din casă.

Juliana înțepeni.

Era Blake. Știa că el era, sunând-o înainte de a pleca de la aeroport.

Deși nu-i plăcea ca ea să-l sune, Blake îi telefona adesea. Era alta dintre marotele lui privitoare la neveste, pe care Juliana i-o înțelegea perfect. Mama lui își scosese din minți

soțul cu telefoane necontenite, mai ales când era plecat în interes de afaceri. Nu fuseseră telefoane afectuoase, ca să converseze, ci apeluri pline de o gelozie posesivă, vrând mereu să afle unde era, ce făcea, încotro se îndrepta, când avea să ajungă acasă.

Iar când era acasă, niciodată nu-l scăpa din ochi, mereu îl atingea, îl săruta, se cățăra pe el... Noreen Preston fusese o femeie nevropată și nesigură pe sine, care-și iubise chipeșul soț până la disperare – a ei, și a tuturor celor din jur.

Juliana știa toate aceste lucruri, dar nu de la Blake. Mama ei i le spusese. Mama ei, care fusese bucătăreasă internă în casa Preston, aceeași casă de acum, timp de aproape douăzeci de ani, îndelungatul ei serviciu luând sfârșit pe neașteptate în urmă cu un an, când o lovise mortal un șofer, fugind apoi de la locul accidentului.

Juliana închise ochii, care i se umpluseră de lacrimi.

Biata mama...

Și totuși, știa că mama ei n-ar fi vrut să inspire sentimente de milă. Nici de durere. Lily Mason fusese o femeie bună din fire, cu inima deschisă, îmbrățișând viața cu un optimism naiv care nu mai lăsa loc pentru remușcări și regrete. Din nefericire, însă, același optimism naiv o făcuse să fie vulnerabilă în fața bărbaților de un anumit gen, bărbați despre care Lily crezuse întotdeauna că o iubeau și că aveau nevoie de ea.

Nu iubeau și nu aveau nevoie decât de trupul foarte frumos al mamei ei, își spuse Juliana, cu înverșunare. Nici unul dintre ei nu se oferise vreodată s-o ajute sau s-o ia de soție, nici chiar propriul ei tată, al Julianei, care se pierduse ca măgaru-n ceață imediat ce aflase că prietena lui adolescentă rămăsese însărcinată.

Cel puțin, Lily nu făcuse greșeala de a-l lăsa pe vreunul dintre acești bărbați să locuiască împreună cu ea și cu fiica ei. Juliana fusese scutită de așa ceva. Însă chiar când era mică, după ce se culca, își auzea uneori mama introducând pe furiș bărbați în camera ei, noaptea târziu.

Acest obicei încetase pentu un timp când Lily și fiica ei se mutaseră în apartamentul de deasupra garajului familiei Preston. Nu pentru multă vreme, însă. Lily nu făcuse decât să-și reprogrameze întâlnirile în timpul zilei. Adeseori, când venea acasă de la școală, Juliana simțea miros de tutun și after-shave.

Țârâitul insistent al telefonului o readuse la realitate. Ce Dumnezeu o apucase, să cotrobăiască prin toate rufele murdare ale familiei? Trecutul putea conține explicații ale motivelor pentru care oamenii făceau ceea ce făceau – inclusiv ea și Blake – dar nu-i oferea nici o armă cu care să înfrunte prezentul și viitorul.

Nu putea decât să se reculeagă și să răspundă la telefon – iar dacă era Blake, să-i arate că între ei nu se schimbase nimic. Absolut nimic.

Întinse mâna și duse receptorul la ureche, spunându-și să se comporte ca și cum ar fi primit un apel de serviciu, la birou. Ca director al relațiilor cu publicul într-o mare companie internațională de cosmetice, Juliana avea destulă experiență pentru a părea calmă în condiții de stres.

– Juliana Preston, spuse ea cu cel mai desăvârșit calm.

– Blake la telefon, Juliana.

– Blake! exclamă Juliana, cu o voce forțat-melodioasă. Răule, m-ai speriat așa de tare!

Tonul ei nu-i trăda prin nimic adevărata spaimă.

Din receptor se auzi râsul leneș și plăcut al lui Blake, întărindu-i convingerea că atitudinea ei era cea mai potrivită.

– Și eu, care credeam c-ai făcut din mine o văduvă prematură!... continuă ea, cu aceeași falsă veselie.

– Credeai, sau sperai? replică Blake tărăgănat. Și nu cumva voiai să spui „o văduvă veselă"? Valorez ceva parale. Parale grase, mai ales după tranzacțiile pe care tocmai le-am încheiat.

Pielea Julianei se încreți când auzi aluzia la bani. Era destul de rău că unii oameni, ca Stewart și doamna Dawson, credeau că se măritase cu Blake pentru banii lui, dar și mai rău era ca însuși soțul ei să exprime aceeași opinie.

Poate că, în parte, fusese adevărat. Cândva. Acum, însă, nu. Nu mai era cazul...

Ce ironie, că Blake ar fi detestat să afle adevărul! Îi plăcea aranjamentul la care ajunseseră, genul de mariaj pentru care insistase și pe care Juliana crezuse că și ea îl dorea, la început. Doamne! Numai de i-ar fi putut câștiga încrederea, ca să-i dezvăluie iubirea pe care tocmai și-o descoperise...!

Dar așa ceva era imposibil. Blake nu voia ca Juliana să-l iubească. Ba chiar, asemenea idee l-ar fi oripilat. Adevărul era că, dacă voia să rămână în continuare doamna Blake Preston, trebuia să-și ascundă iubirea sub aparențele genului de soție care fusese cu succes până atunci – lucru care, bănuia, avea să-i fie tot mai dificil în viitor.

– Deci, totul a mers bine? întrebă, cu o voce uimitor de calmă.

– Fantastic! răspunse Blake. Mă dau în vând să fac afaceri cu asiaticii – sunt extraordinar de provocatori.

Juliana se sili să râdă.

– Și cât îți mai plac ție provocările...!

– Serios?

– Știi bine că așa e. Ăsta-i singurul motiv pentru care te-ai întors în domeniul afacerilor familiei. Fiindcă erau pe ducă. Ți-a plăcut gândul că le puteai reînvia din propria lor cenușă, ca pe pasărea Phoenix.

Blake chicoti.

– S-ar putea să ai dreptate. Dar nu mă întrebi ce s-a întâmplat cu avionul meu?

– În linii mari, mi-a spus Stewart. Poți să-mi dai amănuntele mai târziu.

– Câtă reținere...! Știi, Juliana, continuă el, cu un râs sec, uneori aproape cred că nu mă iubești.

Inima Julianei se strânse dureros.

– De unde ți-a venit ideea asta? aruncă ea.

Blake râse din nou.

– Pot spera că diseară vei fi puțin mai entuziasmată de întoarcerea mea?

Simți că i se crispau toate măruntaiele.

– M-aș fi așteptat să fii frânt de oboseală, după mica ta aventură.

– Am dormit în avion.

Aluzia era clară. Nu era deloc obosit. Cu siguranță, în noaptea aceea urma să vină în patul ei.

În chip destul de ciudat, acest gând nu-i provocă Julianei reacția care ar fi fost de așteptat, date fiind temerile ei dinainte. Ba chiar, îi stârni un val de dorință fierbinte prin tot trupul, înroșindu-i obrajii.

Fu șocată. Nu era deloc o femeie excitabilă, Blake fiind nevoit întotdeauna s-o ia pe îndelete, până ajungea să fie gata pentru el. Bănuia că promiscuitatea din comportamentul

mamei ei îi inculcase o frică instinctivă de a nu părea prea accesibilă sexual – de unde și dificultatea cu care îi cedase întotdeauna unui bărbat trupul ei. Chiar și cu Blake, care părea să știe perfect ce anume avea de făcut ca s-o relaxeze, iar apoi s-o excite, era încă oarecum inhibată. Existau mai multe poziții și acțiuni sexuale pe care nu numai că nu le-ar fi permis, ci chiar îi repugnaseră, înainte.

Acum, Julianei aproape că nu-i venea să creadă ce imagini îi tot răsăreau în minte, nici cât de năvalnic îi galopa inima în piept.

Oare faptul că se îndrăgostise în contextul unei ambianțe conjugale sigure eliberase într-însa genul de senzualitate pe care ar fi fost firesc să-l aibă dintotdeauna fiica lui Lily Mason? Își ferecase cumva, inconștient, natura intens-sexuală după un zid controlat cu strictețe, de teamă să nu ajungă ca mama ei?

Poate. Numai timpul avea s-o spună, își dădu ea seama, zguduită. Timpul... și seara asta...

– Poate-o să mă doară capul, spuse, căutând să-și risipească încordarea cu ajutorul umorului.

– Voi aduce cu mine niște aspirină, replică scurt Blake.

– Și dacă spun nu, și gata?

– Niciodată n-ai spus nu.

– Poate că am găsit pe altcineva care să mă satisfacă, în lipsa ta.

Blake râse.

– Nu zău? Ei bine, nu-ți rămâne decât să spui că bărbățelul s-a întors acasă, iar serviciile respectivului nu mai sunt necesare. Și-acum, îți propun să faci o baie bună, ca să te relaxezi, până ajung eu. Vin cât pot de repede.

După ce auzi declicul brusc al telefonului, Juliana rămase cu privirea în receptorul mut, nesigură cum să ia indiferența amuzată a lui Blake față de aluzia ei la un alt bărbat. Îi trecu prin minte că s-ar fi putut să reacționeze la fel chiar și dacă nu glumea.

Oare i-ar fi păsat dacă soția lui avea un amant? se întrebă Juliana îngrijorată, pradă unei deznădejdi neașteptate și aproape descurajatoare. Oare și el făcea același lucru cu alte femei, în timpul deplasărilor de afaceri?

Niciodată nu-i trecuse prin minte să-i pună la îndoială fidelitatea, niciodată n-o sfâșiaseră colții geloziei, care acum îi sfârtecau dureros inima. Gândul la Blake atingând altă femeie așa cum o atingea pe ea...

O străbătu un fior zguduitor, înainte de a reuși să-și revină, cu ajutorul câtorva raționamente temeinice.

Blake nu-i dăduse niciodată motive de gelozie, în timpul călătoriilor lui de afaceri. Nu-și lua cu el secretare sau asistente – nu avea nici una. Credinciosul lui Vineri era un bărbat – Stewart.

O.K., deci n-o suna zilnic, așa cum ar fi făcut unii soți. Și nu-i aducea niciodată cadouri, ca să-i demonstreze că se gândise la ea pe drum.

Dar Juliana înțelegea perfect de ce nu făcea nici unul dintre aceste lucruri.

După ce ajungea acasă, Blake îi arăta întotdeauna în pat cât de mult îi lipsise, fără să piardă o singură noapte, timp de aproape o săptămână. S-ar fi purtat la fel dacă mai avea relații și cu alte femei? În nici un caz, chibzui Juliana. Răspunsul lui nepăsător nu însemnase decât o ironie pe măsura celei pe care i-o adresase ea. Avea năluciri.

Dar aceste năluciri puteau demonstra motivele pentru care se temea să se îndrăgostească. Aproape că era în stare să înțeleagă profunda aversiune a lui Blake față de iubire. Iubirea alunga rațiunea, aducea în schimb panica, nesiguranța. Mai ales când nu era reciprocă.

Filtrul de cafea țăcăni, ieșind automat din funcțiune. Juliana îl privi fix. Nu mai avea poftă de cafea. O privire scurtă spre ceasul de pe perete o înștiință că era nouă fără zece. Blake urma să ajungă acasă peste o oră și câteva minute.

Se înfioră din nou. Ce să facă?

Poate n-ar fi stricat să-i urmeze sfatul, cu baia. Putea s-o relaxeze, să-i calmeze nervii.

Juliana ieși încet din living, în holul mare de unde pornea scara semicirculară, cu măreția ei somptuoasă. Ezitând un moment pe prima treaptă, cu mâna pe globul de lemn din capătul balustradei arcuite elegant, mintea Julianei reveni în trecut cu nouăsprezece ani, până la ziua când văzuse pentru prima oară, cu adevărat, casa aceea și scara ei impunătoare.

Cine-ar fi visat că fetița care privise cu gura căscată de uimire la bogățiile dintre venerabilele ziduri ale conacului Preston avea să devină într-o bună zi stăpâna acelei case? Și cine-ar fi crezut că urma să ajungă în aceeași situație ca eroina de tragedie Noreen Preston, îndrăgostită de un soț care n-o iubea la rândul lui?

Un moment, Juliana simți un nod în stomac. Apoi, însă, își îndreptă spinarea și continuă să urce treptele.

Între ea și Noreen Preston exista o deosebire esențială. Juliana era croită dintr-o stofă mai aspră. Mult mai aspră. Nici vorbă să se sinucidă pentru că descoperea o aventură a soțului ei cu altă femeie. Avea să lupte pentru ceea ce-și dorea, avea să lupte pe viață și pe moarte.

Iar deocamdată îl dorea pe Blake. Mai mult decât ar fi crezut vreodată că era cu putință.

Capitolul 3

O jumătate de oră mai târziu, Juliana stătea în cada de la baie, amintindu-și că existase o vreme când ea și Blake fuseseră atât de apropiați încât i-ar fi putut spune orice. Dar, desigur, de-atunci trecuseră ani de zile și se schimbaseră atâtea...

Prima oară când îl văzuse pe Blake, Juliana se speriase îngrozitor. Pe-atunci, avea doar nouă ani. Era într-a doua zi de muncă a mamei sale ca bucătăreasă în casa Preston. Domnul și doamna Preston avuseseră bunăvoința de a-i permite Julianei să folosească piscina lor și, întrucât era o zi îngrozitor de călduroasă, în toiul vacanței de vară, fata le primise cu bucurie generoasa invitație.

Așa că, având pe ea un costum de baie multicolor dar ieftin, ieșise în spațiosul complex format din terasă și

piscină, în curtea din spatele casei. Și, în timp ce privea uimită bazinul de dimensiuni olimpice, cu împrejurimile lui extravagante, se produsese accidentul.

Blake, în vârstă de cincisprezece ani, făcea prima încercare de salt mortal pe spate, de la trambulină. Se părea că nu-și luase un elan suficient de puternic, căci nu sări destul de departe de capătul planșei, astfel încât, în timpul rostogolirii prin aer, se lovi cu ceafa de trambulină și, căzând în apă, începu să se scufunde ca un bolovan.

– Blake! zbieră o fată care stătea întinsă la plajă într-un șezlong.

Ulterior, Juliana urma să afle că era Barbara, sora în vârstă de unsprezece ani a lui Blake. Pe moment, însă, atenția ei era îndreptată spre silueta inertă de pe fundul piscinei.

Nu stătu pe gânduri. Sări imediat, lipăi câinește până la el și îl trase la suprafață.

– A... ajută-mă...! bolborosi ea spre Barbara, care stătea pe marginea bazinului, cu gura căscată.

Cumva, cu ajutorul stângaci al celeilalte fete, Juliana reuși să-l scoată pe Blake din apă.

– S-a-necat! țipă sora lui. O, Doamne, a murit!

– Ba n-a murit, o contrazise Juliana, deși se temea și ea. Du-te și zi-i maică-mii să cheme salvarea! îi

ordonă ea. Bucătăreasa! răcni, văzând că Barbara o privea prostește. Maică-mea e bucătăreasa cea nouă!

Barbara o luă la fugă, în timp ce Juliana începea să facă ceea ce văzuse de câteva ori la televizor, dar nu încercase niciodată în realitate: respirație gură-la-gură. Dar se vede că o nimerise bine, căci când mama ei ieși în goană pentru a-i spune că ambulanța era pe drum, Blake începea să-și recapete cunoștința, tușind. La sosirea infirmierilor, nu mai avu nevoie decât de puțin oxigen pentru a-și reveni complet.

– Se pare că i-ai salvat viața, domnișoară, o lăudă unul dintre sanitari.

– Serios? zâmbi Juliana, enorm de încântată.

– Da, foarte serios. Mămica ta are de ce să fie mândră.

De la spatele infirmierului, Barbara se strâmbă la Juliana, dând astfel tonul pentru toate relațiile lor viitoare. Barbara n-a mai scăpat nici o ocazie de a-și exprima dezgustul și dezaprobarea că fiica bucătăresei avea voie să umble prin toată casa, ba mai mult, să facă baie în piscina ei! Blake, însă, a devenit imediat aliatul de neclintit al Julianei, apărând-o de sâcâielile snoabe ale Barbarei și, în general, purtându-se foarte frumos cu ea.

În mod destul de ciudat, cu toată diferența de șase ani, părea să agreeze într-adevăr compania Julianei. Poate

fiindcă era destul de băiețoasă și participa la activitățile lui din timpul liber. Înotau împreună, se scufundau împreună, jucau jocuri de societate. De asemenea, Juliana bănuia că îi prilejuia lui Blake o schimbare binevenită față de toate prietenele Barbarei, cărora li se scurgeau încontinuu ochii după el. Era clar că Blake găsea admirația lor deșănțată atât jenantă, cât și respingătoare.

Totuși, Juliana nu era oarbă. Putea să vadă că, la cincisprezece ani, Blake era un tânăr bine dezvoltat și foarte arătos. Chipul lui blond, cu ochi albaștri, și trupul robust, bronzat, atrăgeau fetele cârduri-cârduri. Colegele de clasă ale Barbarei găseau mereu pretexte pentru a veni în vizită la familia Preston. Nu că Blake le-ar fi învrednicit cu vreo atenție. În primul rând, erau prea mici pentru el. Și, în general, nici nu prea părea preocupat de fete. Dacă a avut vreo prietenă intimă în anii de liceu, secretul a fost păstrat cu strictețe.

Juliana era singura persoană de sex feminin care avea privilegiul companiei și al conversației lui Blake, spre marea ranchiună a prietenelor Barbarei. Acestea se răzbunau în mii de feluri pline de pizmă, de la insulte fățișe la adresa mediului ei social, până la prietenii simulate înainte de a-i da câte o lovitură neașteptată. O dată, au invitat-o la o aniversare inventată de ele.

Juliana își mai amintea și acum cât de umilită se simțise când, prezentându-se la adresa respectivă, i se spusese pe un ton arțăgos că acolo n-avea loc nici o petrecere. Nedorind să-și necăjească mama – care fusese atât de încântată de invitație – a stat toată după-amiaza în parc, pentru ca la întoarcerea acasă să susțină că fusese o petrecere fantastică.

Abia mai târziu, când i-a spus lui Blake despre incident, iar el a privit-o cu o expresie de scuză și enorm regret, a izbucnit în plâns. Blake a îmbrățișat-o, lucru pe care nu-l făcea niciodată, și i-a spus să nu-și facă griji, pentru că oamenii de acel soi își primeau întotdeauna răsplata, până la urmă.

Juliana, însă, credea în sinea ei că cei bogați și privilegiați nu plăteau decât rareori pentru faptele lor. Săracii din clasa muncitoare erau cei care sufereau întotdeauna, fiind înjosiți și discriminați. Bogații nu locuiau niciodată în odăi dosnice, nici nu purtau haine de căpătat. Și în nici un caz nu știau ce însemna să nu poată merge în excursii cu școala, din lipsă de bani.

Când a împlinit doisprezece ani, Juliana se hotărâse deja ca, într-o bună zi, să fie și ea bogată.

– Când voi fi mare, i-a spus ea lui Blake, nu peste mult, am să mă mărit cu un milionar.

Blake a ridicat privirea de la birou, cu o expresie surprinsă.

– Nu-mi vine să cred ce aud! Credeam că-i disprețuiești pe oamenii bogați.

Juliana stătea culcată pe patul lui, pe burtă, cu bărbia rezemată în palme.

– Eu am să creez o marcă nouă de bogăție. Voi da o mare parte din banii mei pentru opere de binefacere și am să mă port frumos cu servitorii.

– Cum adică, să te porți frumos cu servitorii? întrebă Blake, tăios. Mama și tata se poartă foarte frumos cu mama ta. Și-apoi, spui întotdeauna că oamenii nici n-ar trebui să aibă servitori.

– Atunci, angajați, se corectă ea, cu încăpățânare. Va trebui să angajez pe cineva care să-mi gătească și să mătură prin casă. Eu voi avea o carieră.

– De ce să ai o carieră, pufni Blake, dacă vrei să te măriți pentru bani? Nevestele bogătașilor nu muncesc. Nu fac decât să dea mese și să se coafeze.

– Eu am să fiu altfel.

– Ei, nu mai spune...? râse el în sfârșit. Pe cinstea ta?

– Da, pe cinstea mea!

– Și dacă nu găsești nici un bogătaș să te ia de soție? o întrebă Blake, batjocoritor. Bogații se căsătoresc între ei, ce, nu știai?

Juliana se încruntă. La asta nu se gândise. Dar n-avea de gând să-și lase visul să fie spulberat de realitatea rece și neîndurătoare. Ridicându-se brusc în capul oaselor, își aruncă peste umerii osoși părul brunet, lung și drept, ridicându-și sfidătoare bărbia ascuțită.

– Când voi fi mare, am să fiu atât de frumoasă încât au să-mi bată cu pumnii-n ușă toți milionarii!

– Frumoasă, tu?

Râsul lui o lovi dureros. Juliana știa că arăta cam ca o sperietoare, cu trupul ei deșirat, ciolănos, și fața la fel de prelungă și colțuroasă. Numai în ochi i se citea făgăduiala unei frumuseți viitoare, fiind oblici și exotici, de o culoare căpruie care-și schimba nuanțele ca un cameleon, în funcție de hainele pe care le purta.

– Așteaptă numai și-ai să vezi, se îmbufnă ea. Maică-mea zice c-am să ajung o frumusețe. A spus că aș putea să mă fac model, la statura și osatura mea.

– Maică-ta are ochelari cu lentile roz, mormăi Blake. Indiferent la cine sau la ce se uită.

– S-o lași pe mama în pace, auzi? E o femeie extraordinară! Ești invidios, asta e, fiincă mama ta n-are timp pentru nimeni, numai pentru taică-tău!

– Mă doare-n cot de maică-mea, mârâi el. Și-acum, roiu', mârțoagă. Am de învățat.

– În ultima vreme, tot timpul înveți, se plânse Juliana.

– Mda, mă rog, eu vreau să mă fac deștept, nu frumos ca un Adonis. Mai am două luni pân-la examene și trebuie să adun peste patru sute de puncte ca să mă primească la universitate, în toamnă. Așa că, pentru numele lui Dumnezeu, întinde-o, Juliana, și lasă-mă să-mi văd de lecții.

Fata ieși, spunându-și ursuză că Blake nu avea de ce să-și dorească o frumusețe de Adonis, din moment ce o și avea, lua-l-ar dracu' de norocos!

Visul Julianei de a deveni măcar acceptabil de atrăgătoare s-a risipit brusc în anul următor. Pubertatea a luat-o cu asalt și, oroare a ororilor, s-a pomenit cu o erupție gravă de acnee. Dintr-o dată, a început să se simtă atât de urâtă și grețoasă încât își petrecea tot timpul liber închisă în camera ei. Parcă pentru a înrăutăți și mai mult situația, în același an mama ei a trimis-o la școala privată și fandosită unde învăța și Barbara, ca urmare a economiilor demențiale pe care le făcuse în cei patru ani de muncă la familia Preston.

Lily habar n-avea că sacrificiile făcute pentru viitorul fetiței sale mult iubite nu-i aduceau Julianei, cel puțin în prezent, nici un strop de fericire. Primul an de liceu printre fiice de milionari a fost un infern pentru ea. Niciodată diferența dintre lumea ei și cea a oamenilor avuți și privilegiați nu fusese mai dureroasă.

Pentru Juliana, aceea a fost picătura care a umplut paharul. O, cum mai plângea în fiecare dimineață, când se uita în oglindă! Era de-a dreptul hidoasă!

Singura ei mângâiere era lipsa lui Blake, plecat în campusul universitar, unde își începuse studiile pentru diploma în economie și drept. Se temea că ar fi tachinat-o în legătură cu tenul ei. Destul de rău era că o auzea pe Barbara strigând-o în toate felurile, ca „moacă-de-pizza“ și altele, în fiecare zi pe drumul spre școală și înapoi.

Dar Blake urma să vină acasă curând, în vacanța de la jumătatea semestrului, iar Juliana aștepta cu groază ziua când avea s-o cheme la o partidă de înot cu el.

Ziua aceea sosi, însă, iar când Juliana refuză să coboare din apartamentul de deasupra garajului, Blake urcă scara tropăind, bătu cu pumnul în ușă și ceru imperios să știe ce naiba se întâmpla cu ea.

– Nu plec de-aici, Juliana, declară el, categoric. Așa că fă bine și ieși, ca să-mi spui ce-i cu tine. Și să nu-mi vii cu gogoși că nu-ți mai place apa, fiindcă n-am să te cred.

Zdrobită de jenă și nefericire, Juliana deschise în sfârșit ușa.

– Ei? o întrebă el, privind-o cu cea mai sinceră nedumerire.

– Ei, ce, nu vezi? se văicări Juliana.

– Ce să văd?

– Fața mea... gemu ea.

În ochii lui Blake se făcu lumină.

– A, acneea, vrei să zici...

Fata își lăsă privirea în pământ, chinuită de rușine și frustrare.

– Sigur că acneea... mormăi.

Întinzând o mână, Blake îi ridică bărbia, pentru a-i studia fața cu atenție.

– Nu-i chiar atât de rău, dulceață, spuse el cu atâta tandrețe încât Juliana izbucni pe loc în lacrimi.

– Ba e foarte rău! suspină ea, dându-i mâna la o parte. Ce știi tu? Tu n-ai avut un singur coș, în viața ta! Sunt urâte. Eu sunt urâtă!

Blake oftă.

– Nu ești urâtă deloc, Juliana. De fapt, bănuiesc că vei deveni frumusețea la care ai visat întotdeauna. Păi, uită-te ce înaltă și grațioasă ai crescut, în ultimul an. Și nu mai ești nici pe departe atât de slăbănoagă ca înainte, adăugă el, aruncând o privire nu tocmai nevinovată spre sânii care-i încolțeau pe piept. Dar dacă ești așa de nenorocită din cauza pielii, de ce nu faci nimic?

– Ce să fac? Mama zice că nu prea am ce face, decât să mă spăl bine. A zis c-o să-mi treacă de la sine, când o vrea Dumnezeu.

– Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri, replică tăios Blake. Haide. Te duc la doctor. Știu că, în zilele noastre, se pot face destule pentru acnee.

– Chiar crezi? întrebă Juliana, cu speranță.

– Chiar știu!

Peste o oră, se întoarse acasă înarmată cu o loțiune antibiotică pentru piele, despre care medicul spusese că avusese mare succes la alte paciente, în special fete. Juliana începu s-o folosească în fiecare dimineață și seară și, nu peste mult, observă o ameliorare spectaculoasă.

– E un miracol! exclamă ea, o săptămână mai târziu, în timp ce se răcorea în piscină împreună cu Blake.

– Nu cred în miracole, replică el, încruntându-se atât de sceptic încât Juliana fu complet descumpănită. Îl privi întrebătoare. De ce trebuia să se schimbe oamenii? Mai întâi ea, acum și Blake...

Ochii ei îl urmăriră în timp ce înota spre marginea bazinului, unde Blake se săltă afară din apă, efortul scoțându-i în relief o musculatură a spatelui și brațelor pe care Juliana nu i-o mai observase.

– Lucrezi cu greutăți? îl întrebă ea.

Blake ridică din umeri.

– Cât de cât... La universitate e o sală de sport bine utilată. Mă scapă de necazuri.

– Ce fel de necazuri?

În ochii lui albaștri se zări o strălucire exasperată, dar nu-i răspunse.

Juliana înotă într-acolo și se așeză lângă el, roșind când observă că un sfârc îi ieșise din micul sutien. Și-l îndesă la loc, ușurată că Blake nu se uita la ea.

Totuși, nu încăpea nici o îndoială. Trebuia să-i ceară mamei sale un costum nou, înaintea carnavalului de la piscina școlii, care avea loc săptămâna viitoare. Actualul costum rămânea mic prea repede pentru trupul ei aflat într-o dezvoltare impetuoasă.

– Pot să-ți pipăi mușchii? îl întrebă ea pe Blake.

Întinse brațul, șiroind de apă, peste coapsele lui, pentru a-și arcui degetele împrejurul unui biceps.

– Mamăăă, chiar că e ceva! Și spatele tău arată fantastic.

În timp ce Juliana își trecea o mână peste omoplații lui, cu deplină inocență, Blake deveni rigid.

– Termină, se răsti el și, pe neașteptate, sări în apă.

Juliana privi după el, nedumerită și lezată. Ce făcuse?

În clipa următoare, însă, înțelese. Îl atinsese. Blake nu suporta ca fetele să-l atingă.

Totuși, s-ar fi așteptat ca la ea să nu se gândească în același fel, ca la o fată, cum nici ea nu vedea vreodată în el un băiat. Nu erau decât prieteni buni și nimic mai mult.

Totuși, nu trecu mult și Blake lăsă deoparte aversiunea față de atingerile fetelor. Un șir interminabil de tinere nubile începură să-l însoțească ori de câte ori se întorcea acasă de la universitate.

Blonde, brunete, roșcate – Blake nu părea să aibă nici o preferință anume. Singurul lucru pe care-l aveau în comun fetele era că nici una nu rezista prea mult. Câteva săptămâni, maximum.

La început, Juliana simțise o gelozie acută, căci Blake părea să nu mai aibă niciodată timp și pentru ea. Treptat, însă, sentimentele sale lăsară locul unei amare resemnări. Relația ei strânsă cu fiul și moștenitorul familiei Preston luase sfârșit. Din nou, redevenise doar simpla fiică a bucătăresei, a cărei prezență era tolerată, dar nu mai era și dorită.

Capitolul 4

O singură dată, în timpul liceului, calea i se mai încrucișase cu a lui Blake și altfel decât în stil „salut, ce faci, cum o mai duci, mai vorbim“. Avea să se dovedească o experiență absolut memorabilă.

Avea șaisprezece ani. Era în seara balului ei de absolvire, unde purtase rochia din urmă cu doi ani a Barbarei, dăruită lui Lily cu vorbe peste măsură de dulci.

– Mămica a plătit o avere pentru ea, Lily, spusese Barbara, în timp ce-i întindea superba rochie de satin ivoriu. Ar fi mare păcat să fi fost purtată numai o singură dată. Sunt sigură că Julianei îi va sta divin. Mult mai bine decât mie. E atât de înaltă și zveltă...!

Evident, mama ei, mult prea bună la inimă și încă uluitor de naivă, nu bănuise vicleșugul. Ea nu putea să vadă

altceva decât o rochie pe care în veci nu și-ar fi putut-o permite pentru fiica ei, o rochie pe măsura unei prințese.

– Gândește-te numai, Juliana, spusese ea, emoționată. Vei putea folosi banii pe care ți i-aș fi dat pentru rochie ca să te coafezi și să-ți cumperi o pereche de pantofi cu adevărat eleganți. Poate chiar și o poșetă! O, vei arăta minunat!

Lily n-ar fi putut înțelege niciodată faptul că, la școala selectă unde se mândrea atâta că-și înscrisese fiica, nici o fată n-ar fi apărut nici moartă într-o rochie pe care o purtase înainte altă absolventă, oricât de frumoasă ar fi fost. Deși nu avea fumuri snoabe, Juliana se crispa totuși la gândul de a se duce cu rochia Barbarei, fiind convinsă că fosta posesoare a acesteia va avea grijă ca toate fetele din clasa ei, plus partenerii lor, să știe a cui era de fapt rochia. Sora lui Blake își dăduse deja toată silința ca Juliana să fie tratată ca o leproasă de majoritatea fetelor din școală.

Dar Juliana nu și-ar fi făcut mama să sufere pentru nimic în lume. Așa că purtă rochia cu stoicism, fără să ia în seamă comentariile veninoase ale celorlalte fete, ținând capul sus și părând să nu-i pese de nimic din tot ceea ce se spunea pe seama ei. Ținuta ei calmă, mândră chiar, dădea impresia că trecea printre remarcile răutăcioase și șușotelile disprețuitoare ca gâsca prin apă.

Dincolo de fațada calmă, însă, clocotea un tumult de durere și furie. Ce drept aveau s-o trateze astfel, numai pentru că nu se născuse într-o familie cu bani? Nu era cinstit! Jura ca, într-o zi, să le scuipe în față, pe toate – și mai ales pe Barbara!

Plecă de la bal cât putu de repede, dar nu era în stare să se ducă acasă. Mama ei o aștepta, nerăbdătoare să afle amănunte de la bal. Așa că Juliana se strecură discret până în spatele casei Preston, în loc de a se duce direct la culcare, cu intenția de a sta vreo oră, două, lingându-și rănile în singurătate. Barbara și doamna Preston erau plecate până a doua zi dimineața la niște rude. Domnul Preston lucra în cabinetul lui din față. Zona piscinei era pustie.

Prin urmare, fu foarte surprinsă să-l găsească pe Blake tolănit într-un șezlong, căci nu era așteptat acasă decât a doua zi, când începea vacanța de vară.

Juliana îi observă imediat paharul de whisky din mână și sticla de Jack Daniels pe jumătate goală, pusă lângă șezlong, pe ciment. Acesta era unul dintre noile lui năravuri. Băutura. Totuși, de obicei nu bea decât bere.

– Ei, ei, ei, comentă el tărăgănat, măsurând-o cu privirea. S-a-ntors acasă Cenușăreasa de la bal? Și ce fermecătoare Cenușăreasă! continuă, în stilul ironic care-i devenise un obicei. Universitatea – sau, poate, viața – făcuse din el un cinic.

Pentru prima oară, Juliana avu o replică la fel de cinică.

– Nu mă îndoiesc că rolul Cenușăresei îmi vine de minune. Dar pe sora ta n-o prea văd în chip de Nașă Zână, ce zici?

Sprâncenele lui Blake se ridicară cu surprindere, la auzul tonului ei caustic.

– Adică...?

– Barbara a avut bunătatea de a-i dărui mamei mele vechea ei rochie de la absolvire, ca s-o port eu în seara asta.

– Ahaaa... înțeleg...

– Chiar înțelegi, Blake? Ai idee cum e să se poarte lumea cu tine ca la cantina săracilor? Nu, de unde să ai?! Tu te-ai născut cu lingurița de argint în gură!

– Uneori, cu lingurița de argint mai poți și să te îneci, replică el sumbru, turnându-și pe gât o dușcă enormă de whisky.

– N-am observat ca tu să te îneci vreodată. Decât cu grog, adăugă ea, oprindu-se în fața șezlongului, cu mâinile în șolduri. Ce Dumnezeu te-a apucat, să tragi din whisky-ul ăla de parc-ar fi apă? N-ai pic de respect față de propriii tăi rinichi și ficat?

Blake își aruncă picioarele peste marginea scaunului și se ridică, înalt și viril, în blugii albiți și tricoul albastru strâns pe piept.

– Astă-seară stau cam prost cu respectul, mormăi el.

– Și asta cam ce-ar vrea să-nsemne?

– Nu prea pot să-ți spun, frumusețe.

Juliana inspiră adânc, când ochii lui albaștri îi învăluiră pieptul, unde decolteul rochiei dezvăluia o întindere generoasă de piele netedă. Deși nu era pieptoasă, Juliana avea totuși o pereche de sâni semeți și armonios formați. În acel moment, se vedea limpede că Blake îi privea cu admirație. În cele din urmă, ochii lui îngustați coborâră spre locul unde mătasea îi cuprindea talia îngustă, pentru ca apoi să se evazeze în poalele bogate și ample, lungi până la glezne.

– Pe tine, rochia asta arată de-o mie de ori mai bine decât pe Barbara, spuse el, cu glas îngroșat.

Privirea i se ridică spre fața ei, șocând-o cu dorința pură care i se citea în adâncul ochilor. Nici un băiat – nici un bărbat – nu se mai uitase vreodată așa la ea. Blake în nici un caz.

– Juliana, spuse el cu glas răgușit, după care făcu un lucru care o stupefie și în același timp o fascină.

Înmuindu-și degetul în pahar, îi întinse o dâră umedă de-a lungul decolteului. Acest gest o făcu să încremenească, holbând ochii, cu inima bătându-i nebunește. Dar, când Blake se aplecă și începu să lingă alcoolul de pe pielea ei înfiorată,

o senzație de amețeală o făcu să se clatine. Blake o prinse, scăpând din mână paharul care se făcu țăndări pe ciment, la picioarele lor.

Se aplecă s-o sărute cu o gingășie atât de amăgitoare, încât un moment Juliana fu complet dezarmată. Îi sorbi buzele, prelung, interminabil, ridicându-și mâinile în părul ei, masându-i capul cu mișcări de un erotism aproape hipnotic.

– Juliana, șopti el, cu buzele lipite de ale ei, topindu-i-le cu fierbințeala lor.

– Da? murmură Juliana, amețită.

– Da... repetă Blake, senzual. Numai atâta ai de spus – da. Cred că ai avea foarte mult talent la „da"...

Gura lui deveni hămesită, despărțindu-i buzele cu forța. Dar, când limba i se strecură înăuntru, gustul tare al whisky-ului o readuse la realitate.

Juliana își smulse gura și-l privi crunt, furioasă atât pe sine, cât și pe el.

Când se deschiseră s-o privească, ochii lui Blake erau sticloși.

– Ce e, iubito? Ce s-a întâmplat?

– Ești beat, Blake Preston, asta s-a-ntâmplat!

Expresia lui se limpezi, cu amuzament sec.

– Deci, dacă nu eram beat, totul ar fi fost în regulă? M-ai fi lăsat să te sărut?

– Da... nu... of, Blake, nu fi prost. Știi bine că nu putem fi mai mult decât prieteni. Bogații nu se încurcă niciodată cu fiicele bucătăreselor! Cel puțin, nu la modul serios!

Un nor negru întunecă fața lui Blake. Un moment, păru furios, apoi se resemnă, obosit.

– Cred că ai dreptate.

Gura i se arcui într-un zâmbet sardonic.

– Și ce s-a întâmplat cu planurile tale de a te mărita cu un milionar?

– Acum știu că unicul mijloc de a mă îmbogăți vreodată e acela de a câștiga singură.

– Zău? Și cum, mă rog, îmi spui și mie? Notele tale de la școală n-au fost tocmai încurajatoare.

– De-acum încolo, voi învăța ca o dementă. Pot s-o fac. Știu că pot!

Blake își înclină ușor capul într-o parte, privind-o câteva momente, înainte de a încuviința, răutăcios:

– Da, te cred în stare. Vino, să te conduc acasă...

În noaptea aceea, Juliana rămase trează ore întregi, fără să se mai gândească la balul unde se simțise atât de îngrozitor, nici la minciunile pe care i le spusese mamei sale când Blake o lăsase la ușă. Prin minte i se îmbulzeau amintiri ale gurii lui Blake mișcându-se peste brazda dintre sânii ei, ale brațelor lui puternice strângând-o la piept, ale limbii care-i pătrundea între buze.

Oare revelația beției lui o făcuse să-l oprească, sau groaza față de reacțiile uluitoare pe care faptele lui le declanșaseră în trupul ei? Niciodată nu mai simțise așa ceva. O străbătuse un val de căldură și emoție, combinat cu un imbold irezistibil de a renunța la orice rațiune, de a-l lăsa pe Blake să-i facă tot ce voia.

Ceea ce o deranja cel mai mult era că păruse să răspundă la nevoia lui Blake, nu la a ei proprie. Niciodată, înainte, nu-l considerase mai mult decât un bun prieten. Cu siguranță, nu-și făcuse niciodată fantezii sexuale cu el, cum i se întâmpla cu cei câțiva actori și staruri pop care-i plăceau. Și totuși, fusese de ajuns ca Blake să se uite la ea cu ochii plini de dorință, iar ea îi răspunsese instinctiv acelei dorințe.

Pe Juliana o izbi gândul că, poate, începea să semene cu mama ei, a cărei vulnerabilitate sexuală față de bărbații care aveau nevoie de ea era, după părerea Julianei, de-a dreptul jalnică. Nu voia să ajungă și ea la fel. Voia să fie întotdeauna stăpână pe viața ei, pe propriile ei acțiuni. Când și dacă făcea dragoste, voia ca acest lucru să se întâmple pentru că ea îl dorea și simțea nevoia, nu invers. Orice altă formulă o irita teribil!

Când simți că începea s-o fure somnul, Juliana își jură să se păzească de orice repetare a incidentului din seara aceea. Avea să se asigure că nu rămânea niciodată singură cu

Blake. Avea să-i țină la distanță și pe ceilalți băieți, până urma să fie mai mare și mai stăpână pe propriile ei nechibzuințe. Și mai jură să facă lucrul cu care se lăudase în fața lui Blake – să obțină un calificativ favorabil în Certificatul de Absolvire a Liceului, să intre la universitate și să aibă succes, totul numai prin propriile ei eforturi!

În următorii doi ani, sârguința Julianei i-a uimit și pe profesori, și pe mama ei. Băieții au început să-i dea târcoale, dar Juliana, deși pe câțiva dintre ei îi găsea destul de atrăgători, le respingea atențiile, dedicându-și tot timpul învățăturii și câtorva activități răzlețe de modeling. Deși nu devenise o frumusețe clasică, părul ei brunet, mătăsos și lung, statura înaltă, trupul elegant și fața sculpturală, exotică, îi asiguraseră primirea într-o agenție de modele serioasă, care uneori îi găsea prezentări de modă și contracte fotografice pentru reviste.

După ce a primit un calificativ excelent în Certificatul de Liceu, Juliana a început un curs de marketing la universitate, continuând să câștige bani din modeling. Totuși, aceștia nu erau de ajuns ca să-și găsească o locuință proprie. Blake, însă, se descurca destul de bine ca dealer de schimburi valutare, pentru a se muta într-o casă luxoasă, pe malul golfului. Juliana dedusese, din bârfe, că devenise rapid un tânăr rechin, care muncea din greu și juca dur.

În timpul ultimului ei an la universitate, familia Preston a fost lovită de marea tragedie. Noreen Preston s-a sinucis, cu o supradoză de somnifere. Nu peste mult, soțul ei, Matthew, a suferit un atac de cord, lăsând în urmă o serie întreagă de datorii și o firmă prost administrată, în pragul falimentului.

Dintr-o dată, Blake și Barbara s-au pomenit orfani și fără nici o moștenire apreciabilă. Barbara a reacționat măritându-se cu un văduv între două vârste, foarte bogat. Blake, spre uimirea tuturor, a demisionat din slujbă, și-a vândut apartamentul și s-a întors acasă, să preia frâiele destrămate ale firmei de familie. Cu idei noi și multă muncă, în cele din urmă a reușit să transforme Jocurile și Jucăriile Preston dintr-o societate neprofitabilă, de modă veche, într-un concern modern și energic, ale cărui acțiuni aveau să devină curând foarte căutate de investitorii și brokerii din întreaga lume.

La vârsta de treizeci de ani, Blake Preston devenise vedeta afacerilor și a lumii mondene din Melbourne. A fost votat doi ani la rând drept cel mai râvnit burlac din provincia Victoria, de către o revistă de mare tiraj pentru femei.

A părut să-și încununeze succesele lumești când s-a logodit cu domnișoara Virginia Blakenthorp, una dintre

răsfățatele familiilor aristocratice și bogate din Melbourne. Cam prin aceeași perioadă, Juliana însăși – acum angajată pe un salariu bun în divizia de marketing a unei rețele de magazine cu amănuntul, locuind într-un apartament mic dar cochet, în apropierea orașului, s-a logodit și ea. Cu tânărul fiu al proprietarului unuia dintre magazine.

Se numea Owen Hawthorne. Avea douăzeci și opt de ani și era visul oricărei femei. Chipeș. Distins. Bogat.

Se părea că atât Blake, cât și Juliana, își asiguraseră viitorul.

Și totuși, într-o noapte fatidică, înainte cu o zi ca Juliana să împlinească douăzeci și șase de ani și cu doar câteva săptămâni înainte de moartea mamei ei, cele două logodne s-au desfăcut, pentru ca în schimb să se încheie o a treia.

Peste o lună, Blake și Juliana s-au căsătorit.

Capitolul 5

În cada de la baie, Juliana se gândea la noaptea aceea stranie, când îl auzi pe Blake strigând-o:

– Juliana! Unde ești?

Se ridică în capul oaselor, mișcarea bruscă făcând apa și spuma să se reverse peste marginea căzii.

– Aici... aici sunt, răspunse ea, cu voce tremurată. În baie!

Doamne sfinte! își spuse. Probabil că Stewart condusese ca un nebun, dacă Blake ajunsese acasă atât de devreme. Sau, poate, își rumegase ea trecutul mai mult timp decât crezuse? Întrucât ceasul de mână îi rămăsese în dormitor, n-avea idee de când stătea în apă.

Tocmai se ridicase să iasă din cadă, când Blake deschise ușa și intră.

– Juliana, aș vrea să...

Glasul îi pieri când Juliana se întoarse cu fața spre el, complet goală.

Ochii ei căprui, larg deschiși, văzură surprinderea din ochii lui albaștri. Niciodată nu mai stătuse astfel în fața lui. Niciodată în picioare – și, desigur, niciodată cu spuma din baie prelingându-i-se de pe sfârcurile întărite pe neașteptate. Obrajii i se înroșiră ca focul, în timp ce-și ascundea jena spunând tăios:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Blake, tu nu mai știi să bați la ușă?

În graba de a ieși din cadă, ca să se înfășoare cu un prosop, Juliana uitase de apa revărsată pe jos. În momentul când păși peste marginea căzii, călcând pe gresia alunecoasă, piciorul îi zbură de sub trup.

– Atenție! strigă Blake, repezindu-se s-o prindă.

Când îi simți mâinile pe pielea săpunită, Juliana intră în panică și încercă să-l dea la o parte.

– Nu! N-am nimic!

El, însă, o apucase deja strâns de talie, ridicând-o din apă și depunând-o pe prețul din fața oglinzii de toaletă.

Oare intenționat își lăsase mâinile să alunece peste fesele ei goale, înainte de a-i da drumul?

Juliana știa că era improbabil. Însă chiar și așa, fiorul imediat de excitație o sperie și mai rău, făcându-i toți mușchii din trup să se încordeze ca niște arcuri.

– Un prosop... ceru ea, cu voce gâtuită. Dă-mi un prosop.

Smulgând efectiv prosopul din mâna întinsă a lui Blake, și-l înfășură repede pe trup, în stil sarong. Abia atunci observă că Blake o privea cu uimire.

Juliana știa că se comporta exact invers decât își jurase s-o facă.

Zâmbetul ei fals nu fu nici pe departe atât de dulce-liniștitor pe cât ar fi dorit.

– Mulțumesc. Sper... să... că nu ți-am stricat costumul. S-a udat tot – și era așa de elegant...!

Blake își privi sacoul și pantalonii costumului gri-deschis pe care-l purta cel mai adesea în călătorii, apoi își scutură ușor vesta cu mâinile.

– N-ajung câțiva stropi de apă, acolo, ca să-mi distrugă armura asta...

Ceea ce era adevărat. Costumul din combinație de mohair și mătase, care-l costase o avere, îi venea ca turnat pe trupul lat în umeri și îngust în talie, chiar și după cel mai lung zbor cu avionul. În acel moment, asortat cu cămașa albă scrobită și cravata de un gri mai închis, îl făcea pe Blake să arate pe cât de suav, pe-atât de stăpân pe sine.

Juliana, însă, se simțea răvășită complet, atât pe dinăuntru, cât și pe din afară. Nu putea decât să spere că Blake avea să iasă cât de curând, ca s-o lase să-și revină. Dar, până atunci...

– Cred că ai alergat cu toată viteza de la aeroport, ca s-ajungi atât de repede, comentă ea cu falsă veselie.

– Într-adevăr. Am prins toate stopurile pe verde.

– Un moment, am crezut că pierdusem noțiunea timpului.

Văzând că Blake nu dădea nici un semn de a ieși din baie, rezemându-se doar dezinvolt de peretele placat cu faianță albă, Juliana se întoarse spre oglinda de toaletă, deși prezența lui continua s-o incomodeze. Întrucât nu foloseau aceeași baie, fiecare având-o pe a sa proprie, Juliana nu era obișnuită să aibă martori la toaleta zilnică. Faptul că Blake stătea și o privea, tocmai în acele momente, era extrem de iritant.

– Ce-ar fi să te duci și să bei ceva, până mă spăl eu pe dinți și termin? îl întrebă, cu un nou surâs forțat.

– Nu, prefer să stau aici, de vorbă cu tine.

– A... aha, bine...

Ridică din umeri cu nonșalanță, perfect conștientă că aceea avea să fie prima ei adevărată încercare. Ce-ar fi făcut, într-o asemenea situație, cealaltă Juliana, cea din urmă cu câteva ore?

Nu avea idee. O situație ca aceasta nici măcar nu figurase în repertoriul acelei Juliana.

Atunci, ce-ar fi făcut o femeie care încerca disperată să-și ascundă iubirea pentru soțul ei?

„Imaginează-ți că nici nu e de față", își spuse ea. „Poartă-te ca și cum ai fi singură. Închipuie-ți că vorbești cu el prin interfon."

Luând alt prosop pufos de pe bara din apropiere, Juliana începu să se șteargă pe brațe, apoi se întoarse, ridicând un picior pe marginea căzii.

– Atunci, povestește-mi despre mica ta aventură, îl invită ea dezinvoltă, în timp ce-și ștergea piciorul lung, armonios format, apoi și pe celălalt.

– Nu e mare lucru de spus. Doar... ăă... De unde Dumnezeu te-ai ales cu vânătăile astea? se întrerupse el, îndreptându-se de spate, pentru a-i privi încruntat cele trei pete negricioase de pe coapsă.

Juliana le privi la rândul ei; nici ea nu le observase.

– N-am idee, răspunse, cu sinceritate. Probabil m-am lovit de marginea biroului, la serviciu. Știi ce ușor mi se fac vânătăi.

– Nu, răspunse el, rar. De fapt, nu știu...

Suspiciunea ostilă din glasul lui o descumpăni pe Juliana. Își exprimă surprinderea printr-un râs crispat:

– Ce Dumnezeu vrei să insinuezi?

Când îl privi, văzu un Blake pe care nu-l mai văzuse niciodată. Chipul îi încremenise ca al unui mort, ochii albaștri, de obicei nepăsători, se îngustaseră, întunecați, ca două fante reci de oțel.

La fel de brusc, însă, expresia i se lumină, un zâmbet sardonic destinzându-i gura. Era din nou așa cum îl cunoștea: calm, relaxat și indiferent.

– Un moment, mi te-am imaginat având un cu totul altfel de contact cu un birou, spuse el, tărăgănat. Trebuia să mă aștept. Nu te atrage sexul de genul ăsta, așa e?

Juliana se împurpură la față.

Blake o bătu ușor pe obraz, îngăduitor și condescendent.

– Dulcea și inocenta mea Juliana. Cine-ar fi crezut? Dar te prefer așa cum ești. E mai... liniștitor. Și totuși...

Un lung răstimp, nu făcu decât să-i privească ochii surprinși, stăruind cu mâna pe obrazul ei. Juliana fu gata să jure că voia s-o sărute, gând care o umplea de groază, dar și de cea mai copleșitoare emoție.

„Da, sărută-mă“, îl îndemnă inima ei, bătând cu putere. „Sărută-mă, atinge-mă, ia-mă...“

Dintr-o dată, mâna lui Blake căzu, în timp ce umerii i se îndreptau la loc.

– Cred că totuși cobor să beau ceva, spuse el scurt. Vino când ești gata, dacă vrei. Dacă nu... vin eu la tine, mai târziu.

Și, răsucindu-se brusc, ieși din baie, lăsând-o pe Juliana rezemată de placa oglinzii de toaletă, vlăguită. Când ridică privirea, își văzu în oglindă propria imagine, cu ochii mari, lucitori, și buzele întredeschise.

Gemu, aplecându-se înainte, peste pumnii strânși, cu ochii închiși de disperare la gândul propriei sale excitații. Dumnezeule! Ce-avea să facă?

Peste cincisprezece minute, cobora la parter, îmbrăcată în capotul ei favorit, de velur roz-închis, destul de vechi, petrecut în cruciș peste piept și încins cu un cordon. Avea buzunare adânci, în care-și putea înfunda comod mâinile.

Mâinile Julianei erau într-adevăr îndesate în buzunare, când trecu prin holul de la intrare, spre living, dar ea numai comod nu se simțea. „Împietrită“ ar fi fost un cuvânt mult mai potrivit. Totuși, părea relaxată. Iar, pe moment, numai atât conta.

Când Juliana trecu pe sub arcadă, ieșind pe mocheta de pluș gri care acoperea pardoseala întinsă a livingului, Blake ridică privirea de pe canapeaua Chesterfield unde stătea destins, cu un ușor zâmbet de admirație.

– Întotdeauna sunt uimit să văd cât de bine arăți fără să-ți dai deloc silința. Uită-te la tine, fără pic de fard pe față,

cu părul strâns la nimereală în creștet și înfășurată într-un halat care a cunoscut vremuri mai bune – și totuși, arăți fantastic. Sigur, te și miști foarte bine, remarcă el, privind-o cum se apropia.

– Iar tu flatezi foarte bine, sosi răspunsul ei, rece.

– N-am nici un motiv să te flatez, Juliana. Ești soția mea.

– O, fermecător.

Chicotitul lui Blake fu la fel de ironic ca tonul ei.

– Deci... se ridică el, punându-și paharul plin pe măsuța cu placă de sticlă din fața lui. Ce bei?

– Ceva tare, răspunse Juliana, nu fără o undă de autoironie.

– Nu-i stilul tău.

Încercând să-și alunge tensiunea interioară, Juliana ridică din umeri.

– Am avut o zi îngrozitoare.

– De obicei, râse Blake, asta-i replica mea.

Îndreptându-se spre gheridonul antic, din lemn de trandafir, pe care-l foloseau drept bar, Blake luă carafa cu whisky și umplu pe jumătate o cupă de cristal. Apoi, adăugă câteva cuburi de gheață din găletușa de argint, care căzură în băutură cu mici plescăituri.

– Asta ar trebui să-ți calmeze complet nervii.

Se apropie de Juliana, care stătea în picioare, cu spatele spre șemineul gol.

– Poftim.

Juliana fu nevoită să-și scoată ambele mâini din buzunarele ocrotitoare, pentru a lua paharul, cuprinzându-l strâns, pentru ca gheața să nu clănțăne, trădându-i tremurul.

– Mulțumesc.

– Pentru puțin. Hai și ia loc.

– Prefer să stau în picioare.

Blake îi aruncă din nou o privire tăioasă.

– Într-adevăr, nu ești în apele tale, așa-i? Te pot ajuta cu ceva? o întrebă el, în timp ce-și lua paharul și i se alătura, în fața șemineului.

– Nu prea. Am avut unele încurcături cu un produs nou, lansat săptămâna asta, nimic mai mult, exageră ea.

– Ce s-a întâmplat?

– A, nimic grav... ocoli Juliana subiectul. În nici un caz ceva la fel de dramatic ca incidentul tău de ieri. Vrei să-mi povestești amănuntele? N-ai fost nici un moment cu-adevărat în pericol, nu-i așa?

Blake zâmbi trist.

– Să zicem că am avut câteva momente când m-am temut că va trebui să-mi schimb lenjeria.

Juliana simți un junghi în stomac. Dacă Blake recunoștea asta, însemna că fusese într-adevăr foarte aproape de moarte. Foarte, foarte aproape.

– Mă... bucur că ai ajuns cu bine acasă.

Blake ridică din umeri, încercând să pară nepăsător.

– Mă crezi, nu-i așa? întrebă ea, cu un fior de frică ciudat.

Oarecum surprins, Blake îi privi fața neliniștită.

– Nu mai fi așa de speriată, Juliana. Bineînțeles că te cred. Aș avea vreun motiv să nu te cred?

– Păi, am... adică, mi-ai... vreau să zic... n-aș vrea să crezi că ți-aș fi dorit vreun moment moartea.

– Bineînțeles că nici prin minte nu-mi trece așa ceva! chicoti el, deși cam posomorât. Ai putea obține tot ce dorești, doar printr-un simplu divorț.

Juliana îl privi cu ochi mari, în timp ce Blake ridica paharul și trăgea o dușcă zdravănă. Dacă dorise vreo dovadă privind actuala atitudine a lui Blake față de căsnicia lor, tocmai o obținuse. Nimic nu se schimbase, din noaptea cererii în căsătorie. Nimic!

Oftă din greu, ridicându-și și ea paharul la buze, și bău.

– Obosită?

– Puțin.

– Nu prea obosită, sper.

– Nu...

Răspunsul ei scurt era vizibil lipsit de convingere.

În cameră se lăsă dintr-o dată o tăcere încordată. Nu se mai auzea decât clinchetul gheții, în timp ce Blake își golea paharul.

– Atunci, cred că mă duc până sus să fac un duș, anunță el, punându-și paharul gol pe consolă și ieșind.

Peste câteva secunde, Juliana își dădu seama că-și ținea respirația. Își mai dădu seama și că, oricât de fermă îi fusese hotărârea de a continua ca și cum în relația lor nu s-ar fi schimbat nimic, cel puțin sub un anumit aspect acest lucru nu era posibil. La culcare, când Blake urma să vină în patul ei, nu se mai putea comporta ca de obicei. Nici pe departe.

Avea să fie agonie, sau extaz?

Ambele variante o îngrijorau cumplit. Căci, deși stilul lui Blake de a face dragoste o satisfăcuse întotdeauna, niciodată nu-l mai dorise cu o asemenea intensitate; niciodată nu se mai temuse de posibilele ei reacții. Întotdeauna fusese mulțumită să-i lase inițiativa lui Blake, să se lase purtată de valul dorinței lui, niciodată de al propriei sale dorințe. Acum, descoperea că și dorința ei putea fi stârnită ca un val.

Iar aceste valuri o străbăteau deja, puternice și neînduplecate. Niciodată Juliana n-avea să mai dorească să zacă supusă sub Blake, așteptându-l cu resemnare să-i excite simțurile până la nivelul unei pasiuni aproape opuse pro-

priei ei dorințe. Bănuia că, pe viitor, trebuia să facă eforturi pentru a-și stăpâni o nevoie în creștere nestăpânită, nevoia a tot soiul de acte intime, pentru a se înfrâna să nu-l devoreze de-a binelea.

Rațiunea îi spunea că acesta era ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă.

Lăsând aerul să i se reverse din plămâni într-un torent întretăiat, Juliana își căută curajul în paharul pe care-l ținea cu mâini tremurătoare. Câteva înghițituri repezi și paharul rămase gol, cu excepția câtorva resturi de gheață netopită.

Whisky-ul îi afectase întotdeauna rapid și cu putere organismul, moleșind-o. Și, da... uneori, o adormea. Juliana spera ca acea seară să nu fie o excepție.

N-avea ea un asemenea noroc. Alcoolul păru s-o activeze și mai abitir.

„De ce să nu-l devorez pe Blake, dacă așa vreau?“ se întrebă ea, rebelă, în timp ce urca scara. „În fond, e soțul meu. De ce să mă abțin, să mă prefac, să simulez o pasiune mai slabă decât cea pe care o simt? E o nebunie! Probabil că Blake ar fi fascinat să mă vadă mai aventuroasă și agresivă. Un bărbat cu experiența și sofisticarea lui n-are cum să fie complet mulțumit de o viață sexuală atât de searbădă ca a noastră.“

Dar nici nu luase bine această hotărâre, când o altă voce, mai rațională și foarte insistentă, îi șopti Julianei că Blake era satisfăcut, că ar fi dezaprobat categoric orice schimbare în comportarea ei sexuală.

Ezită în ușa dormitorului, neluând în seamă camera mobilată elegant, cu privirea ațintită spre patul de alamă care stătea mândru lângă peretele din față. Cu superba lui cuvertură antică de dantelă crem și colțurile din ceramică pictată manual, patul acela îi aparținuse în trecut lui Noreen Preston.

Slavă Domnului că nu murise în el, își spuse Juliana, pe neașteptate. Trupul lui Noreen fusese găsit într-un hotel răpciugos din celălalt capăt al orașului Melbourne. Totuși, Juliana bănuia că în acele așternuturi se clocise multă nefericire. Dacă închidea ochii, aproape c-o putea vedea pe biata femeie plângând; o vedea agățându-se de viață.

Ciudat. Juliana n-o mai privise niciodată cu compasiune pe Noreen Preston, care întotdeauna îi făcuse impresia unei soții nevrotice și a umei mame denaturate. Dar secretele unei căsnicii nu se puteau cunoaște niciodată; nici motivațiile și cauzele comportamentului oamenilor.

Oare chipeșul și egoistul Matthew Preston se distrase torturându-și psihic soția? Profitase de iubirea ei obsesivă ca să-i accepte lacom toate atențiile, în timp ce o înșela cu

o totală lipsă de scrupule? Își râsese de incertitudinile ei, spunându-i minciuni scandaloase? Sau îi aruncase în față toate infidelitățile, până când Noreen nu mai putuse suporta?

– Juliana...

La auzul vocii lui Blake în spatele ei, Juliana tresări, ducându-și la gât o mână nervoasă.

– M-ai speriat!

– N-am vrut.

Ochii ei îl măsurară scurt, încercând să nu se holbeze.

Unii bărbați ar fi arătat comic în halatul alb, pufos, pe care-l purta Blake întotdeauna după duș. El, însă, nu. Blake arăta superb, albul accentuându-i bronzul cald al pielii netede ca mătasea. Dacă ar fi fost brunet și păros, un halat descheiat la gât nu i-ar stat la fel de avantajos. Dar Blake, la maturitate, nu era mai păros decât fusese în adolescență. Continua să arate ca un zeu tânăr de aur, își spuse Juliana, cu o undă de răutate. Propriul ei Adonis.

– Ce s-a-ntâmplat, Juliana?

Întrebarea neașteptată a lui Blake o făcu să ridice brusc ochii spre el. Se zgâise prea vizibil. Se încruntase, poate? Se strâmbase, chiar

Simți că inima îi bătea nebunește în piept. Nu încăpea nici o îndoială. Avea să-l devoreze. Revelația o sili să ia o hotărâre.

– De fapt, Blake, nu mă simt bine deloc. Chiar mă doare capul.

Privirea lui fermă era tulburător de neîndurătoare.

– Toată ziua m-am simțit din ce în ce mai rău, continuă ea, cu deznădejde. Mai întâi, cu problemele de la birou, apoi, după ce m-a sunat Stewart, am... am...

Înghiți în sec.

– Am fost foarte îngrijorată pentru tine, Blake. Un timp, chiar am început să mă aștept la tot ce putea fi mai rău.

– Chiar așa? Totuși, după cum vezi... spuse el, desfăcându-și larg brațele, sunt întreg.

– Iar eu sunt foarte fericită și ușurată, dar îngrijorarea lasă adesea în urma ei migrene. Uite, m-ai întrebat ce e cu mine și ți-am spus.

– Deci, asta e, răspunse el, cu un glas ciudat de inexpresiv. Atunci, ne vedem dimineață.

– Dimineață? repetă Juliana, clipind din ochi.

Blake nu venea niciodată în patul ei dimineața.

– La micul dejun, Juliana, replică el, cu un zâmbet sec. De obicei, sâmbăta dimineața luăm micul dejun împreună, ai uitat?

Obrajii Julianei se înroșiră de jenă.

– Da, sigur... Am... am uitat. Mâine e sâmbătă.

– Nu uita să iei niște analgezice înainte de a te culca, o sfătui el, scurt.

– N-am să uit.

Mesajul era foarte clar. Mâine seară, să nu te doară capul...

Luând-o de umeri, îi depuse o sărutare rece pe frunte.

– Noapte bună, Juliana. Somn ușor.

Juliana percepu și de astă dată mesajul ascuns: „Somn ușor să ai tu, nevastă, că eu sigur n-o să am! Aveam poftă de sex în seara asta și m-ai refuzat."

Se simțea îngrozitor. De fapt, nu-l mințise. Chiar începea s-o doară capul. Probabil pentru că băuse whisky-ul atât de repede. De asemenea, își dădea seama că, în seara următoare, tensiunea ei avea să fie peste măsură de mare, după o zi întreagă petrecută în compania lui Blake. Blake se aștepta să ia micul dejun cu el, să facă baie în piscină cu el, să-l însoțească la curse, poate să ia cina în oraș cu el, apoi să vină acasă și să se culce cu el. Mai bine să treacă în aceeași seară peste obstacolul cu sexul, altfel risca să devină prea dificil.

– Blake...

– Da?

– Simplul fapt că mă doare capul nu înseamnă că nu poți... ăă... nu m-ar deranja. Chiar n-aș avea nimic împotrivă.

Buza lui de sus se răsfrânse cu dezgust.

– Ei bine, m-ar deranja pe mine. Nu-s atât de disperat încât să-mi agresez soția cu forța când nu se simte bine.

– N-ar fi cu forța, Blake, spuse ea, încet.

– Nu? întrebă Blake, scrutându-i cu ochi îngustați fața crispată.

Juliana n-avu încotro. Își mută privirea, temându-se de tot ce-ar fi putut el observa acolo.

– Pentru numele lui Dumnezeu, hai să nu facem caz numai pentru o partidă de sex, exclamă el, neașteptat de repezit. Mâine seară va fi la fel de bine. Oricum, probabil că-n seara asta sunt mai obosit decât credeam.

Și, răsucindu-se în loc, dădu să pornească spre camera lui, când se opri brusc și se întoarse din nou spre Juliana, care încă mai stătea încremenită.

– Încă un lucru, până nu uit, spuse el tăios. Când am ajuns eu, ușa dintre garaj și casă era descuiată. O neglijență cam gravă, dacă ne gândim la numărul de spargeri din cartierul ăsta.

Tonul lui acuzator o făcu să se fâstâcească.

– De obicei nu uit, se apără ea, dar când am intrat tocmai suna telefonul și mi-a distras atenția.

– Înțeleg. Ei bine, încearcă să nu mai uiți, pe viitor. O femeie singură în casă e foarte vulnerabilă. N-aș suporta să

ți se întâmple ceva, Juliana. Știi bine cât de importantă ești pentru mine. Noapte bună.

Juliana rămase cu ochii după el.

„Nu, nu știu cât de importantă sunt!“ răspunse ea în gând, cu o înverșunare neașteptată.

„Se vede că am fost nebună, să accept o căsnicie ca asta“, își spuse, chinuită. „Pur și simplu nebună! Ce m-o fi apucat, să primesc propunerea pe care mi-a făcut-o Blake cu sânge rece, în noaptea aceea?

N-au putut fi banii lui. Banii nu m-ar fi determinat niciodată să-mi compromit așa respectul de mine însămi. Numai iubirea a putut fi. E clar – l-am iubit pe Blake tot timpul!“

Capitolul 6

Acest nou raționament o făcu pe Juliana să clipească din ochi, uimită. Clătinând din cap, se duse încet în dormitor, unde închise ușa în urma ei. Cum era posibil să-l fi iubit pe Blake tot timpul, fără să știe? Părea cu neputință.

Oftând frustrată, se apropie de patul din alamă, își scoase halatul și se vârî în așternutul rece, apretat. Capul îngreunat i se cufundă în pernă. Poate că, dacă reușea să adoarmă, a doua zi dimineața toate aveau să fie mult mai limpezi.

Somnul, însă, o ocolea. Avea impresia că, o dată ce i se înfipsese în creier, ideea nu mai voia să-i dea pace. Retrăia evenimentele esențiale de pe parcursul relației sale cu Blake, încercând să le vadă cu ochi mai maturi și mai puțin afectați de emoții.

Într-un târziu, Juliana fu nevoită să accepte ideea că era posibil ca în sufletul ei să fi dormitat o iubire romantică, spre deosebire de iubirea platonică. Blake apăruse în viața ei când ea nu era decât o fetiță, o fetiță foarte însingurată. La început, îl înlocuise pe tatăl pe care Juliana nu-l cunoscuse niciodată; pe fratele mai mare pe care niciodată nu-l avusese; pe prietenul apropiate după care tânjise întotdeauna.

Aceste roluri începătoșaseră rolul principal pe care în cele din urmă l-ar fi putut juca un tânăr pentru o fată ajunsă la pubertate: acela de iubit și amant. Dar, între timp, diferențele dintre mediile lor sociale ridicaseră alte obstacole care făceau ca o asemenea relație să fie indezirabilă și neînțeleaptă.

Apreciind aceste obstacole mult mai bine decât Juliana, la vârsta ei necoaptă, Blake păstrase distanța imediat ce fata începuse să se maturizeze, astfel zădărnicind cultivarea oricăror speranțe și visuri subconștiente pe care, probabil, le nutrise ea la adresa lui. În fond, dacă n-ar fi fost atrasă în taină de Blake, de ce s-o fi devorat o asemenea gelozie feroce față de numeroasele lui prietene?

Juliana nu trebuia decât să-și amintească de incidentul de după balul de absolvire, pentru a-și da seama cât de ușor s-ar fi putut învăpăia o relație intimă între ei în noaptea

aceea, dacă ea ar fi îngăduit-o. Ea oprise tentativa de seducție a lui Blake, inhibată de faptul că nu-i inspira decât o poftă activată de alcool. Ceea ce, cu siguranță, era adevărat.

Propriile ei reacții sexuale din noaptea aceea, însă, nu puteau fi explicate la fel de ușor.

Privind în urmă, Juliana bănuia că, dacă ar fi cedat acelor impulsuri, atunci dragostea ei pentru Blake ar fi putut izbucni din cochilia învelișului ei platonic. Dar unde-ar fi ajuns cu așa ceva, la șaisprezece ani? Cu siguranță, Blake nu s-ar fi simțit obligat s-o ia de soție. N-ar fi făcut decât să se joace cu ea, așa cum se jucase cu toate celelalte prietene ale lui. În cele din urmă, ar fi părăsit-o. Nu încăpea nici o îndoială.

Pe măsură de medita la comportamentul ei din trecut, în minte i se iveau alte și alte întrebări. De ce își păzise virginitatea cu atâta strășnicie în toți acei ani, numai pentru a renunța la ea, cu un soi de indiferență deznădăjduită, în noaptea când aflase că Blake se logodise cu altă femeie? Și de ce alesese tocmai acea noapte pentru a răspunde în sfârșit afirmativ repetatelor cereri în căsătorie ale lui Owen, dacă nu fiindcă accepta în subconștient faptul că Blake nu mai era un soț posibil?

Blake...

Eroul ei tainic. Bărbatul visurilor. Făt-Frumosul ei.

Și totuși, numai un Făt-Frumos nu era.

O, poate fusese odată, înainte ca viața să-i fi întinat și deformat concepțiile despre oameni și relațiile dintre aceștia. În adolescență, Blake avusese o deschidere sufletească și o generozitate care o atrăseseră pe Juliana spre el. Blake la maturitate, însă, era dominat de un cinism blazat, ca să nu mai amintească și teama de iubire care-l făcea capabil de orice.

Juliana își amintea prea bine șocul din noaptea când el o ceruse de soție. Da, fusese o noapte plină de șocuri...

Instigatorul primului șoc fusese Owen. Se pregăteau să iasă la un dineu, în ajunul zilei când Juliana împlinea douăzeci și șase de ani. Întârziase, fiind reținută la serviciu să termine de rezolvat niște probleme. Ținea minte că tocmai își aplica ultimele tușe de fard, când Owen intrase în cameră, privind-o tăcut cum se ruja cu o culoare care se asorta perfect cu rochia de crep.

Juliana îi zâmbi peste umăr, în timp ce-și prindea în urechi cerceii lungi de aur. În clipa următoare, Owen spuse:

– Îți dai seama că, după ce ne căsătorim, n-ai să mai lucrezi, Juliana.

Mâna ei încremeni, pe al doilea cercel. Spera să nu fi auzit bine. Încruntată, își potrivi cercelul la ureche, apoi se întoarse încet spre logodnicul ei.

– Îmi dau seama că, după ce voi deveni soția ta, n-am să mai pot rămâne la Hawthorne Bros, Owen, fu ea de acord. Așa cere politica firmei. Dar intenționez să-mi găsesc o altă slujbă.

– Nu.

– Cum adică, nu?

– Adică nu, nu-ți vei lua nici o altă slujbă.

Nu-i venea să-și creadă urechilor. Owen o făcea pe soțul tiranic? Dacă o cunoștea cât de cât, știa că Juliana avea oroare de așa ceva.

Cu un zâmbet împăciuitor, se apropie s-o cuprindă în brațe.

– Vreau să fii liberă ca să călătorești cu mine, Juliana, spuse el cu glas mătăsos. Cum ne vom putea face bagajele, s-o-ntindem când ne vine nouă, dacă tu rămâi legată de o slujbă?

Juliana simți imediat cum o cuprindea un sentiment de panică. Făcu un efort să-și alunge groaznica bănuială că lodogna cu acel tânăr era o greșeală amarnică.

– N-am nimic împotriva unei luni de miere prelungite, consimți ea, dar nu-mi pot imagina viața fără propria mea slujbă și banii mei.

– Dar vei avea toți banii pe care ți-i dorești, argumentă el, încet. Îți voi deschide un cont în bancă separat, care să-ți

acopere toate necesitățile. Nu mă vei găsi lipsit de generozitate, Juliana. Vei fi întreținută într-un stil cu care sunt convins că te vei obișnui repede.

Juliana nu auzi decât un singur cuvânt. Întreținută.

Făcu un pas înapoi, privindu-l pe bărbatul pe care crezuse că-l iubea, cu care crezuse că voia să se căsătorească.

– Mă îndoiesc că mă voi obișnui vreodată să fiu întreținută, replică ea, cu voce tremurătoare.

Owen râse sec.

– Fii serioasă, Juliana. Doar n-ai să-mi spui că vrei să muncești mai departe într-un nenorocit de birou, când poți trăi pe picior mare. Gândește-te numai! Nu va mai trebui să te scoli din pat până la ora prânzului, dacă așa ți se năzare.

– Dar detest să lenevesc! protestă ea, pe când în minte i se declanșau alte semnale de alarmă.

– Fiindcă nu ești obișnuită. Sărăcuța de tine, a trebuit să te spetești cu munca, numai ca să ai din ce trăi. Va fi plăcerea mea să te răsfăț. În schimb, tu nu trebuie să faci altceva decât să fii soțioara mea iubitoare. Nu va fi chiar atât de greu, nu-i așa?

Și o sărută drept pe gură, forțându-și intrarea cu limba umedă, insistentă. În mod normal, Julianei nu-i displăceau

sărutările lui Owen. De obicei, ardoarea lui o consola, contactul fizic alinând profunda însingurare dintr-însa. Acum, dintr-o dată, îl găsea de-a dreptul sufocant.

Stăpânindu-și un fior de silă, îl mai lăsă câteva momente înainte de a-și retrage gura, înspăimântată de repulsia crescândă din suflet și trup. Cu o strâmbătură de scuze, se desprinse din îmbrățișare.

– Te rog, Owen, când faci asta nu pot gândi și trebuie să-ți vorbesc.

– Nici eu nu pot gândi când fac asta, replică el, cu glasul îngroșat de dorință. Sunt nebun după tine, Juliana. Nu se poate să n-o știi.

Îl privi cu ochi mari. Da, știa. Dar nebunia era totuna cu iubirea? Și cum rămânea cu propriile ei sentimente? Îi era greu să-și spună în continuare că era îndrăgostită de el, când sărutul lui tocmai o dezgustase atât de tare. Simplul gând de a se culca din nou cu Owen îi stârnea greață.

Nu încăpea nici o îndoială. Căsătoria lor era condamnată.

– Nu voi renunța niciodată la muncă, spuse Juliana cu fermitate. Așa sunt eu.

Pe chipul lui Owen se citi exasperarea.

– Așa ești tu – cum ești? Ce porcării mai sunt și astea? Ești Juliana, logodnica mea, nu peste mult soția mea!

– N-aș crede...

Coborând privirea, Juliana începu să-și scoată din deget inelul de logondă, cu diamant.

– Îmi... îmi pare rău, Owen, spuse ea, întinzându-i-l.

Owen îi privi mâna întinsă.

– Îți arde de glumă.

– Din păcate, nu. Dar, cu siguranță, îți dai seama că mariajul nostru n-o să meargă. Pur și simplu nu ne dorim aceleași lucruri de la viață. E mai bine că am aflat asta acum, când încă nu e prea târziu. Te rog, Owen... ia inelul înapoi.

Owen îi trânti un dos de palmă năprasnic peste degete, azvârlind inelul prin cameră.

– Dă-l în mă-sa! mârâi el. Păstrează-l, poate-oi avea nevoie să-l amanetezi, când ai să mori de foame. Fiindcă asta te așteaptă, scumpo, dacă mai stai în orașul ăsta. De luni încolo, adio slujbă, referințe, reputație. Vei descoperi că viața poate fi destul de parșivă cu fiica din flori a unei bucătărese pârlite care n-are nici atâta minte cât să vadă pe care parte-i unsă felia de pâine cu unt. Boarfă tâmpită! Puteai să le ai pe toate! Da' la ce era să m-aștept, de la o țoapă? Bou am fost că nu i-am ascultat pe-amicii mei!

Și ieși val-vârtej din apartament, lăsând-o pe Juliana palidă, uitându-se cu ochii holbați după el. Prima ei reacție

fu starea de șoc, căci niciodată nu mai văzuse acea latură a lui Owen, niciodată nu visase că putea fi violent și răzbunător.

Curând, însă, șocul fu înlocuit de o neliniște paralizantă. Owen era destul de puternic și bogat pentru a-și pune amenințarea în aplicare. Era singură pe lume, nu avea pe nimeni care s-o ajute. Pe nimeni, numai pe...

– Blake, șopti ea.

Nu stătu să se întrebe dacă era acasă. Chemă imediat un taxi și se duse la casa Preston. Îi deschise noua menajeră și bucătăreasă, o văduvă acră, numită doamna Dawson.

– Da? întrebă suspicioasă femeia, înainte de a o recunoaște pe Juliana. A, dumneavoastră sunteți, domnișoară Mason.

Juliana o cunoscuse pe doamna Dawson când venise să ia lucrurile mamei sale, cu câteva săptămâni în urmă. Nu că ar fi fost prea multe. Câteva haine și bijuterii. Unele fotografii, bibelouri – cam puțin, ca să dea socoteală pentru o viață de om. Când comentase acest lucru față de Blake, în acel weekend, el îi răspunsese că ea era moștenirea lăsată de mama ei în lume.

– Lily a fost foarte mândră de tine, Juliana, fuseseră cuvintele lui, la despărțire.

O secundă, Juliana închise ochii. „O, mamă, cât aș vrea să mai trăiești. Am nevoie de tine, am nevoie de iubirea și sprijinul tău. Mi-e frică..."

– Pot face ceva pentru dumneavoastră, domnișoară Mason? întrebă servitoarea.

– Am de vorbit cu Blake. E acasă?

– Mă tem că nu. Doriți să-i lăsați un mesaj?

Ce mesaj ar fi putut să-i lase? „Blake, i-am tras țeapă lui Owen și-acum o să se răzbune împroșcându-mi numele cu noroi și având grijă să nu mai găsesc nici un post civilizat în Melbourne"?

Nu lași un asemenea mesaj în seama unei persoane străine.

– Trebuie să discut cu el personal. Ce credeți, pot aștepta? Vine acasă în noaptea asta?"

Doamna Dawson stătea la îndoială.

– S-ar putea să vină foarte târziu...

– Nu mă deranjează. Trebuie neapărat să-l văd. E o problemă de viață și de moarte.

Femeia își trase nasul – un nas de proporții impresionante.

– Mă rog, cred că puteți aștepta, dacă trebuie...

– Trebuie.

– Atunci, poftiți în salon. Acolo e și un televizor. Tocmai mă pregăteam să mă uit la filmul de vineri.

Doamna Dawson se retrase la ora zece și jumătate, după film, un thriller din care nu se înțelegea nimic, cu tot atâta suspans ca o sesiune parlamentară fără cvorum. Oricum, Julianei numai de televizor nu-i ardea. Trebuia totuși să facă ceva, până la întoarcerea lui Blake. Rămase cu ochii spre micul ecran, fără să-l vadă, până pe la vreo unsprezece și jumătate, când auzi o mașină intrând în garaj.

Sosise Blake.

Sărind în picioare, alergă în bucătărie unde se ciocni piept în piept cu el.

– Juliana! zâmbi Blake o secundă, când își dădu seama peste cine nimerise; apoi, însă, se încruntă. Ce Dumnezeu e cu tine aici, la ora asta?

– Te așteptam.

– Dar de ce?

– Am... am nevoie de ajutor.

– Ce fel de ajutor?

– E greu să-ți explic. Crezi c-aș putea face două cafele, până-ți spun? S-ar putea să dureze...

– Dracu' să le ia de cafele! Hai să bem ceva serios. Am mare nevoie. Vino după mine.

– Da' cu tine ce s-a-ntâmplat? întrebă Juliana, în timp ce-l urma grăbită în fostul cabinet al tatălui lui. Nu intrase prea

des în camera aceea, și niciodată după ce fusese reamenajată. Aspectul sufocant dispăruse, înlocuit de un decor modern, aerisit, pe măsura noului ocupant. Predominau culorile gri și negru, iar draperiile erau de un roșu-închis. Pantalonii negri și cămașa de mătase gri a lui Blake se asortau perfect cu ambianța.

Blake îi aruncă o privire abătută, de după barul din colț.

– Mă îndoiesc că te-ar interesa. Ai spune doar că așa-mi trebuie, că bogații fără suflet ca mine primesc ceea ce merită. Sau, poate, ți-ai schimbat atitudinea față de bogații fără suflet, de când te-ai logodit cu onorabilul Owen Hawthorne?

Oftând, Juliana se așeză într-un fotoliu de piele neagră, scârțâitoare.

– Nu tocmai...

În ton i se simțea o aciditate amară.

– Poate chiar mai rău...

Sprâncenele lui Blake săriră în sus.

– Să înțeleg că în țara îndrăgostiților nu-i totul numai vis și armonie?

– Când ajung acasă, am să-i arunc inelul de logodnă în veceu și am să trag apa după el! Dacă-l mai găsesc, adică.

Blake râse.

– Presupun că ați avut un mic conflict...

– Halal mic! Și să știi că nu-i de râs, Blake! Individul mă amenință că mă lasă și fără slujbă, și fără reputație. A zis că niciodată n-am să mai primesc un post civilizat în Melbourne.

– Doamne sfinte, Juliana, da' ce i-ai făcut? Te-a prins cu altul, sau ce?

Juliana îi aruncă o privire feroce.

– Așa mă crezi? O boarfă de două parale?

Blake ridică din umeri, cu o nonșalanță enervantă.

– Te cred o femeie tânără foarte frumoasă și ambițioasă, care toată viața a spus c-o să se mărite cu un milionar. Mă poate învinui cineva dacă presupun că din combinație nu făcea parte și dragostea și că s-ar putea să te fi plictisit nițel de performanțele lui Owen la pat? Am auzit niște zvonuri cum că n-o să intre în „Guinness, Cartea recordurilor" pe post de cel mai mare amant din lume.

Juliana ar fi vrut să-și poată stăpâni roșeața care-i inundase obrajii. Își spusese adesea că Owen nu prea avea talent în așternut. Era peste măsură de grăbit. Dar, având în vedere și propria ei tendință de a nu fi tocmai pătimașă, lăsase deoparte orice grijă. Și, oricum, ajunsese deja la concluzia că sexului i se acorda o importanță exagerată.

Totuși, supoziția lui Blake că neîndemânarea unui bărbat la pat ar fi scuzat infidelitatea o nemulțumea. La fel cum o revolta și bănuiala lui că ar fi fost o vânătoare de averi lipsită de suflet.

– Te anunț că pe mine nu mă atrage goana dintr-un pat în altul, la întâmplare, care ție pare să-ți facă atâta plăcere, replică ea, tăios. Și nici nu m-aș gândi să-i fiu necredincioasă logodnicului meu. Pentru mine, o logodnă e o obligație la fel de serioasă ca o căsătorie. Eu, când mă mărit, mă mărit pe viață! De-asta am desfăcut logodna. Eu, nu Owen. Mi-am dat seama că n-ar fi mers.

– De ce n-ar fi mers? întrebă Blake, apropiindu-se cu două pahare pline de whisky cu gheață. I-l puse pe unul în mâini, pe când se așeza pe fotoliul alăturat, privindu-i fața în timp ce Juliana se chinuia să-și găsească cuvintele.

– Am... am...

– Nu-l iubeai? încercă el s-o ajute.

Juliana oftă.

– Am crezut că-l iubesc...

– Și ți-ai dat seama că nu-l iubești.

– Într-adevăr.

– Când?

– Când mi-a pretins ca, după căsătorie, să nu mai muncesc.

Blake râse.

– Dobitocul. Pentru tine, asta ar fi fost totuna cu moartea. E clar că nu te cunoștea mai deloc.

Juliana nu se putu stăpâni. Râse și ea. Apoi, însă, redeveni serioasă.

– Ce-am să fac acuma, Blake?

– De fapt, soluția e foarte simplă, dacă ești gata să renunți la ideea romantică de căsătorie din dragoste.

Îl privi lung.

– Nu sunt sigură că înțeleg unde bați. N-am să mă răzgândesc, măritându-mă cu Owen. Chiar dacă l-aș iubi, nu m-aș mărita cu un bărbat care-mi cere să renunț la toate pentru el. Nu cred în iubirea de soiul ăsta.

– Nici eu, crede-mă, replică sec Blake. Dar nu-ți propun să te măriți cu Hawthorne. Îți propun să te măriți cu mine.

Juliana rămase fără grai. O secundă, simți un val de entuziasm ciudat. Imediat, însă, își aminti un amănunt esențial.

– Dar tu ești deja logodit! izbucni ea.

– De fapt, nu... nu mai sunt. Am rupt logodna astă seară. De-asta am ajuns acasă mai devreme.

– Dar... dar de ce?

Expresia lui rămase de nepătruns.

– M-ai crede dacă ți-aș spune că Virginia plănuia același lucru pe care voia Owen să-l faci tu?

– Ce? Să renunțe la slujbă după nuntă?

Blake dădu din cap, cu un zâmbet complet lipsit de haz.

– Pervers, nu-i așa?

Juliana nu găsea nimic de spus. Cunoscându-l atât de bine pe Blake, știa cât l-ar fi oripilat să aibă o soție care nu făcea decât să stea acasă, devotată numai lui.

– Ai... ai iubit-o? întrebă ea în cele din urmă, cu cuvintele oprindu-i-se în gât, cine știe din ce motiv.

Blake ridică din umeri.

– Ce-i aia, iubire? Îmi plăcea să fac amor cu ea. Și credeam că ar fi fost o mamă bună. Îmi doresc copii, Juliana.

– Și Virginia nu voia?

– Nici moartă. Asta a fost picătura care-a umplut paharul.

– În... înțeleg...

– Mă așteptam. Mă cunoști la fel cum te cunosc și eu pe tine. Deci, ce spui? Dacă te măriți cu mine, Juliana, nu vei mai avea de ce să te temi de amenințările lui Owen Hawthorne. Voi avea eu grijă să n-ajungă nicăieri. Și voi mai avea grijă să-ți găsești o slujbă cât mai bună, și mai satisfăcătoare decât cea pe care o ai acum.

Juliana nu putu decât să clatine din cap.

– Blake, e o nebunie!

Da, era o nebunie – și totuși, nu putea nega că ideea o fascina.

– De ce e o nebunie? Ești tot ce-mi pot dori de la o soție – frumoasă, inteligentă, independentă. Și vei fi și o mamă bună. Îți dorești copii, nu-i așa?

– Da, desigur.

– Mă așteptam. Ai avut un bun exemplu de iubire maternă.

– Și nu te temi că, dacă aș spune da, ar însemna că mă mărit cu tine pentru bani?

– Deloc, zâmbi Blake. Ba chiar, mi-ar face plăcere să fie așa.

– Blake!

– Doar nu crezi cu-adevărat că aș vrea să mă iubești la nebunie? replică el, scurt. Am tot atâta nevoie de-o asemenea căsnicie, câtă nevoie am de-o gaură-n cap. Îmi va fi de ajuns dacă mă placi și mă respecți la fel de mult cum te-am plăcut și te-am respectat întotdeauna eu pe tine.

Cuvintele lui o făcură să se înroșească de plăcere – o plăcere, însă, tulburată de îngrijorare.

– Dar... dar sexul?

– Ce-i cu el?

– Nu cred... nu cred că mă pricep prea bine...

Blake înălță din sprâncene.

– Nu-mi vine-a crede.

– Ei, oftă Juliana, fă bine și crede-mă – așa este.

– Fata pe care am sărutat-o în noaptea absolvirii nu era nici pe departe frigidă. Lasă grija sexului în seama mea, Juliana. Deci, ce spui? Te măriți cu mine?

Buzele ei rămaseră strânse, deși ispita de a răspunde da era foarte puternică.

– Gândește-te care-ar fi varianta cealaltă, continuă el, încet. Nu tu slujbă, nu tu reputație... nici un viitor. În calitate de soție a mea, vei ocupa o poziție puternică și privilegiată în orașul ăsta. Nimeni nu va crâcni în fața ta, credemă. Toți au să se gudure și-au să te lingușească. Și nici o fiică de-a noastră nu va trebui să poarte rochii de căpătat la absolvirea liceului...

Oare această ultimă remarcă, incisivă și perfect țintită, o făcuse să se hotărască?

Pe moment, Juliana așa crezuse; credea că se hotărâse să se mărite cu Blake din considerente strict practice.

Acum, știa adevărul.

Tot timpul voise să se mărite cu Blake, tot timpul îl iubise. Dar nu putea să aibă niciodată singurul lucru pe care și-l dorea cu adevărat: iubirea lui.

– O, Blake... Blake... suspină ea, îngropându-și fața în pernă.

Capitolul 7

– Bună dimineața!

Blake intră vesel în bucătărie, îmbrăcat peste măsură de sexy, într-o pereche de blugi albiți și un hanorac albastru, de aceeași culoare cu a ochilor lui. Juliana observă că părul lui des, blond-închis, era încă umed de la duș, cu o tendință de cârlionțare. Același lucru se întâmpla întotdeauna când ploua.

– 'Neața! răspunse ea cu vioiciune, coborând din nou privirea spre tigaie, în timp ce, printr-un geamăt neauzit, își confirma sieși că atracția sexuală pe care i-o inspira Blake nu făcuse decât să se întețească în timpul nopții – așa cum se și temuse. Parcă anume în perspectiva acestui frustrant eveniment, luase pe ea un trening larg și amorf, de flanelă gri.

Blake se așeză pe unul dintre taburetele înalte din bucătărie.

– Cum te simți în dimineața asta? o întrebă el. Mai bine?

– Mult mai bine, mulțumesc.

În mod normal, Julianei îi plăcea micul dejun de sâmbăta, atmosfera destinsă în care Blake conversa cu ea privind-o în timpul singurei perioade din săptămână când făcea de mâncare. Azi, însă, era departe de a fi relaxată.

– Nu arăți prea grozav, remarcă el.

Juliana îl privi scurt, fără expresie.

– Mă simt perfect. Nu te mai frământa. Dacă eu aș veni cu observații din-astea, mi-ai reteza-o imediat.

Blake râse.

– Ba bine că nu! Dar poate n-ar strica să tragi un pui de somn, după-amiază. Ai cearcăne sub ochi.

– Nu era vorba că azi după-amiază mergem la curse?

– Nnț. Se anunță ploaie. Nu pot să sufăr cursele pe ploaie. Și-n plus, mă gândeam că două drumuri până la Flemington în aceeași săptămână ar putea fi prea mult pentru tine. Știu că nu ești chiar atât de dornică. Sau ai uitat ce e săptămâna viitoare?

Juliana gemu, amintindu-și că era prima săptămâna din noiembrie – săptămâna Cupei Orașului Melbourne. De obicei, evita celebrul carnaval de primăvară, din cauza înghesuielii înfiorătoare, dar compania pentru care lucra, Femme

Fatale Cosmetics, rezervase un stand promoțional pentru Ziua Stejarilor, joi – de Ziua Doamnelor. În calitatea ei de șefă a relațiilor cu publicul, era obligată să fie prezentă.

– Fir-ar să fie, mormăi ea. Va trebui să-mi cumpăr o ținută nouă, cu pălărie, cu de toate. Vii și tu cu mine, joi? Când ți-am spus, nu erai prea sigur.

– Regret, nu pot. Din ce mi-a spus Stewart aseară, filiala din Sydney are nevoie de-o zgâlțâială zdravănă. Mă duc acolo luni și-am să stau toată săptămâna.

Vestea că Blake pleca din nou, atât de curând după ce revenise, n-o deprimă pe Juliana la fel de tare cum s-ar fi întâmplat în ajun. Era aproape ușurată. Își privi soțul, cu un surâs vesel.

– Foarte bine. Mă va însoți altcineva.

Spre surprinderea ei, Blake se încruntă.

– Mă rog, nu e cazul să te-arăți atât de încântată. Credeam că-ți place compania mea.

– Dar îmi place!

– Serios? După noaptea care-a trecut, nu mai sunt atât de sigur...

Juliana se simți descumpănită – și cam nemulțumită – de tonul lui. Era complet nejustificat.

– Blake, mă durea capul. Și, dacă mai ții minte, n-am refuzat să mă culc cu tine. A fost decizia ta.

– Din considerație față de tine, îi aminti el, iritat.

– Din deferență față de orgoliul tău masculin, mai bine zis! replică Juliana. Niciodată nu te gândești la mine, Blake, te gândești numai la tine!

Un lung răstimp, se priviră furioși, dar și șocați – în special Blake. Juliana nu-i mai vorbise niciodată așa, niciodată nu-l mai acuzase de superficialitate și egoism.

Avea o expresie cum Juliana nu-i mai văzuse. Era palid. Zguduit. În același timp, clocotea de furie abia stăpânită.

– Draga mea Juliana, spuse el cu un glas scăzut și monoton din care se simțea cât de greu își stăpânea enervarea. Știai prea bine ce fel de om sunt, când te-ai măritat cu mine. Sunt egoist, recunosc. Dar nu și în sens sexual. Dacă aș fi un amant egoist, mi-aș fi petrecut oricum noaptea cu tine și ducă-se dracului toate sentimentele și dorințele tale!

– Niciodată nu-ți petreci toată noaptea cu mine! aruncă ea, cu ostilitate. Iar sentimentele și dorințele mele se duc dracului aproape tot timpul!

Blake o privi crunt, cu ochii albaștri devenind clipă de clipă tot mai reci. Mirosul de șuncă arsă umplea bucătăria, dar nu-i dădeau atenție, porniți fiecare să-și descarce propria tensiune.

– Dacă remarca asta vrea să spună că nu te satisfac întotdeauna la nivel sexual, atunci ai cel mai mare talent din lume la prefăcătorii! Chiar și în noaptea nunții, când erai nervoasă ca o pisică, am reușit să te mulțumesc. Iar dacă nici ăsta n-a fost un semn de respect la adresa sentimentelor tale, atunci nu știu ce-a fost!

Juliana roși, vinovată, amintindu-și noaptea nunții lor. Blake avea dreptate. Ar fi putut să iasă un dezastru, atât de nervoasă și încordată fusese.

– Nu poți nega că te satisfac la pat, reluă el, cu asprime.

– Există mai multe feluri de satisfacție, murmură ea – lucru deloc inspirat.

Blake se încruntă, amenințător.

– Adică?

În sfârșit, Juliana își dădu seama că, aducând acest argument, trecuse hotarul pe un teritoriu foarte periculos.

Clătină din cap, întorcându-se spre șunca făcută scrum.

– Trebuie să frig alta. De asta s-a ales praful.

– Nu fugi de răspuns, fir-ai a dracului să fii!

Juliana îl privi pe Blake, care se ridicase. Mușchii feței îi erau încordați, fălcile strânse cu furie, pumnii încleștați pe marginea bufetului. Doamne, părea gata s-o lovească.

Trăgând adânc aer în piept, pentru ca apoi să expire treptat, Juliana spuse:

– Nu fug de răspuns. Ai dreptate, aici eu greșesc. Ești un amant perfect și mă satisfaci întotdeauna, O.K.?

– Nu, nu e deloc O.K. E clar că te nemulțumește ceva, dar nu vrei să spui ce.

– Nu e nimic, Blake.

– Deci, nu vrei să-mi spui.

– N-am nimic de spus! insistă ea.

– Minți, Juliana. Te sâcâie ceva și nu ai destulă încredere – sau curaj ca să-mi spui.

Juliana oftă.

– Faci din țânțar armăsar, Blake. Nu e nimic, serios. Doar că în ultima vreme nu mai prea sunt în apele mele, asta-i tot. Te rog, stai jos până fac micul dejun.

Îl privi, destul de uimită, cum se lupta cu propriile lui emoții. Apoi, vechiul Blake apăru din nou, ridicând din umeri, cu încordarea ștergându-i-se de pe față.

– Se pare că nu-s obișnuit să te văd nervoasă, spuse el, cu un fel de ușurare amărâtă în glas.

Sunetul telefonului o făcu pe Juliana să tresară. Era clar că încă mai avea nervii întinși la limită. Blake îi aruncă o privire ciudată, înainte de a ridica receptorul aparatului de pe perete.

– Da? răspunse el, indiferent. A, salut... Serios? Foarte amabil din partea voastră... Da, cu plăcere... Trimite-ni-le cu un taxi. Îl plătesc eu... Mulțumim încă o dată... Da, sigur că da... Salut.

– Despre ce era vorba? întrebă ea, când Blake închise.

– Jack și Gloria Marsden aveau bilete pentru „Fantoma de la Operă", diseară, dar nu pot merge. Mama Gloriei e bolnavă. Jack știe cât de mult îți place spectacolul așa că s-a gândit imediat că ne-am bucura să-l vedem. Ne trimite biletele cu un taxi.

– O, minunat! exclamă Juliana, însuflețindu-se pe dată. Dar de unde știa că-mi place atât de mult?

– Probabil i-oi fi spus eu, după ce l-am văzut, iar el, cu memoria lui de om de afaceri, a ținut minte. Jack vrea să investesc în firma lui de construcții. Ar fi în stare să-mi cumpere bilete la negru, dacă ar ști că așa îmi intră în grații.

Juliana nu-și putu stăpâni un oftat trist.

– De ce trebuie să fii atât de cinic?

– Sunt realist, Juliana, nu cinic.

– Nu văd nici o diferență.

Blake o privi, cu ochii albaștri adumbriți de un nor.

– Știi, Juliana, întotdeauna am crezut că mă plăceai.

– Nu fi prost, Blake. Știi bine că te plac.

– Dar nu și așa-zisul meu cinism.

– Ai dreptate.

Se lăsă o scurtă tăcere.

– Peste două luni, avem prima aniversare a căsătoriei, spuse el pe neașteptate.

Juliana ridică privirea, cu un zâmbet forțat.

– Într-adevăr. De ce o spui tocmai acum?

– Mă gândeam să-ți amintesc de înțelegerea pe care am făcut-o înainte de căsătorie: dacă, după primul an, constatăm că nu merge, sau dacă unul dintre noi face vreo prostie, îndrăgostindu-se de altcineva, să zicem, atunci ne despărțim.

Sperând să nu se vadă pe fața ei cât de prost se simțea, Juliana înghiți în sec.

– Ce... ce vrei să spui? Te-ai îndrăgostit de alta?

Blake o privi surprins.

– Nu fi ridicolă! Eu și dragostea ne-am despărțit drumurile cu ani în urmă! Doamne sfinte, ce idee oribilă!

– Atunci, ce vrei să spui?

– Nici eu nu-s prea sigur. Credeam că ești fericită. Dar azi-noapte, și azi-dimineață...

Ridică din umeri.

– Ce naiba m-o fi apucat, să-ți cer încurajări ca un copil nesigur pe el, numai fiindcă ești în toane rele? Nu mă îndoiesc că, dacă ai dori să scapi din căsnicia asta, mi-ai spune. La tine, ce-i în gușă, și-n căpușă.

Cu un zâmbet acru, Blake încercă să destindă atmosfera.

– Deci! Ce facem pe ziua de azi?

Juliana era extrem de nemulțumită. Fuseseră gata să ia taurul de coarne, dezvăluindu-și emoțiile adevărate, oricât de derutante ar fi fost. Și când colo, Blake ce făcuse? Se ascunsese din nou după scutul lui impenetrabil, cel ce-i învăluia inima și bloca orice l-ar fi putut face să pară vulnerabil.

– Nu știu ce ai tu de făcut, replică ea tăios, dar eu trebuie să merg la cumpărături. Pe urmă, am oră la coafor, după care mi s-a ordonat să dorm, fiindcă am niște cearcăne oribile sub ochi. Dar, din moment ce tu n-ai nici o treabă, poți începe prin a spăla vasele astea!

Și, cu aceste cuvinte, se răsuci pe călcâie, ieșind din bucătărie, fără să-i mai pese de Blake, care se uita după ea cu gura căscată, clipind din frumoșii lui ochi albaștri.

– Arăți fermecător în seara asta, Juliana, îi spuse Blake, în taxiul care-i ducea la teatru.

Juliana îi aruncă o privire piezișă, îngândurată. Blake stătea alături, uitându-se pe fereastră, elegant și dezinvolt în pantalonii crem și blezărul albastru-cenușiu ce-i dădea un vag aer marinăresc.

– Mulțumesc, răspunse ea cu indiferență, gândindu-se cât de tipic era pentru Blake ca, după-amiază, la întoarcerea ei acasă, să nu fi scos o vorbă despre altercația de dimineața. Oftă, deprimată că viața ei ajunsese atât de asemănătoare cu o echilibristică pe sârmă.

– În fața teatrului se repară carosabilul, îi anunță taximetristul, peste umăr. Dar am să vă las cât pot de aproape.

Înaintea fiecărei reprezentații cu „Fantoma de la Operă", musicalul intrat în legendă, domnea o atmosferă agitată, iar dezordinea traficului din fața vechiului Princess Theatre nu făcea decât să sporească emoțiile. Oamenii coborau din autocare; unii veneau cu taxiuri sau cu mașinile personale; alții veneau pe jos dinspre stațiile de tramvai.

– Vrei să ne înghesuim la bar, ca să bem ceva? o întrebă Blake, în timp ce înaintau încet spre intrarea aglomerată, sau ne ducem direct în sală?

– Cred că putem să mergem direct la locurile noastre, răspunse ea, privind spre barul din stânga.

– La pauză, îți promit un pahar de șampanie, continuă Blake.

Spectacolul era la fel de miraculos ca prima oară când îl văzuseră, deși de-atunci avuseseră loc câteva schimbări în distribuție. Când se aprinseră luminile, la sfârșitul actului întâi, Juliana scoase un oftat de plăcere.

– Nu-i așa că-i minunat? comentă ea. Spectaculos și atât de... atât de emoționant! N-ai cum să nu regreți soarta Fantomei; o iubește atât de mult pe Christine...

Blake se întoarse spre ea, cu un zâmbet sardonic.

– Nu știam că ești așa de romantică, Juliana. Individul e un maniac și un ucigaș. Eu îl prefer pe Raoul – ca să nu mai vorbesc de proprietarii Operei.

– Nici nu mă mir... mormăi Juliana.

Cu un chicotit sumbru, Blake întrebă:

– De ce, fiindcă sunt o canalie fără sentimente, sau un om de afaceri?

– E vreo diferență?

Juliana îi văzu ochii îngustându-se, cu o scăpărare de furie, după care însă Blake se ridică grăbit, privind spre spectatorii din jur, care se risipeau cu repeziciune.

– Dacă nu plec imediat la bar, n-am să mă mai întorc înainte de a începe actul doi. Vrei să mergi până la toaletă?

– Nu, prefer să stau aici.

– O.K.

Juliana oftă în timp ce-l privea cum se îndepărta cu mișcări mlădioase, printre oameni. Nu încăpea nici o îndoială că urma să fie servit repede. Blake avea acest efect asupra ospătarilor și barmanilor.

În timp ce aștepta, nemulțumită de felul cum tot făcea comentarii provocatoare la adresa lui Blake, îi atrase atenția o rumoare veselă din spatele ei. Privind peste umăr, văzu câțiva tineri care glumeau destul de zgomotos. Spre uimirea ei, printre aceștia îl recunoscu pe Stewart Margin. Juliana făcu ochii mari când îl văzu pe secretarul lui Blake, de obicei atât de sobru și cuviincios, strâmbându-se și umflându-și sânii inexistenți, într-o aluzie clară la rolul Carlottei din spectacol. Când o văzu privindu-l, Stewart se înroși ca focul, jenat.

Un moment, Juliana nu știu ce să facă. Și ea se simțea jenată pentru el, așa că se întoarse la loc, cu privirea spre scenă, străduindu-se să-și ascundă zâmbetul. Cine-ar fi crezut? Iată că, la urma urmei, Stewart Margin era și el om!

O bătaie neașteptată pe umăr o făcu să se răsucească în fotoliu. Stewart se așezase pe locul liber de alături, cu un aer cam îngrijorat, deși nu complet spășit.

– Bună seara, doamnă Preston, salută el, cam bățos.

– Stewart...

Juliana își simți colțurile gurii tresărind, gata să izbucnească din nou în râs. Pentru a evita o asemenea catastrofă, își mușcă buza de jos.

– E și... ăă... domnul Preston cu dumneavoastră?

Dădu din cap. Părea mai sigur.

– Aș dori... ăă... vreau să zic... Îmi pare rău dacă v-am deranjat adineaori, doamnă Preston. Știu că am fost cam gălăgioși, dar nu făceam decât să ne distrăm și noi puțin, atâta tot. Vreau să zic... n-o să-i spuneți domnului Preston, nu-i așa? El crede că... ăă...

Oftă, exasperat.

– Adevărul este că în fața domnului Preston trebuie să te comporți reținut, sobru, altfel nu te poți înțelege cu el...

Dintr-o dată, în locul râsului, Julianei îi veni să plângă. Înțelegea prea vine ce voia să spună Stewart. Cum nu se putea mai bine.

Cu un zâmbet trist, îl bătu pe dosul mâinii.

– E-n regulă, Stewart. Înțeleg perfect. Nu m-ai deranjat și nu am de gând să-i spun nimic domnului Preston. Cred că am fost doar surprinsă să te văd... ăă... distrându-te atât de bine.

La asta, Stewart zâmbi. Ba chiar, râse cu toată gura. Mirată, Juliana observă cât de atrăgător arăta cu acea lumi-

niță în ochii lui de obicei serioși. Îi trecu prin minte gândul că secretarul lui Blake putea să aibă succes la femei.

– M-ați crezut un scorțos, chicoti el.

– Cu siguranță, dădeai impresia!

În ochii lui Stewart luci o strălufgerare de admirație masculină atât de vădită, încât un moment Juliana fu surprinsă.

– Iar dumneavoastră, doamnă Preston, dați impresia unei soții din înalta societate. Ieri, însă, am aflat adevărul. Aveți și inimă. Domnul Preston e foarte norocos.

Complimentul o făcu pe Juliana să roșească. Dar, pe lângă valul de plăcere, îi reveni și senzația de plâns. Numai dacă Blake ar fi vrut inima ei...

– Acum mai bine mă duc înapoi, spuse Stewart, când oamenii începură să revină în sală. Vă mulțumesc încă o dată, doamnă Preston. Aveți grijă.

Îl privi cum se îndepărta încet, întrebându-se câți ani avea. Douăzeci și șase, și șapte, poate? Era mai tânăr decât îl crezuse întotdeauna. Înainte de a-l vedea dezlănțuindu-se astfel, îi dăduse cel puțin treizeci.

– Cu Stewart ai stat de vorbă adineaori?

Juliana se întoarse la loc, pentru a-l vedea pe Blake alături, cu un pahar de șampanie în mână.

– Ăă... mm... da... da, el era.

Doamne sfinte, de ce trebuia să pară atât de vinovată?

În timp ce Blake îi întindea paharul, o frapă răceala din ochii lui.

– Păreați să aveți o discuție absolut confidențială. N-aveam idee că poți fi atât de prietenoasă.

Se așeză, cu privirea în sfârșit mai îmblânzită.

– Și nu știam nici că urma să vină aici astă-seară. Nu mi-a spus.

– De ce să-ți fi spus? Dacă-ți ții angajații la distanță, nu-ți vorbesc despre viața lor personală, nu-i așa?

– Totuși, cred că ție îți vorbește despre viața lui personală, comentă Blake, insinuant. Te pomenești că te și tutuiește.

– Nu fi ridicol, Blake. Știi bine că nu și-ar permite.

– Da, în fața mea nu și-ar permite. Dar habar n-am ce și-ar permite când eu sunt în cealaltă parte a lumii.

Juliana rămase cu gura căscată, în timp ce privea chipul împietrit al soțului ei.

– Dumnezeule, ești gelos!

Sugestia ei făcu buza lui Blake să se răsfrângă cu dezgust.

– Acum tu ești ridicolă! Totuși, prost nu sunt. Și prost aș fi să nu-mi fac gânduri, cu o femeie frumoasă ca tine. Și-acum, lasă vorba și bea-ți șampania, Juliana. Cortina se ridică imediat.

Juliana nu-și lua niciodată pe ea cămașa de noapte, când îl aștepta pe Blake. Dacă o femeie își lăsa soțul să facă dragoste cu ea, ce rost ar fi avut obstacolele? Poate că, dacă ar fi făcut-o în vreun alt loc din casă, ar fi fost interesant să înceapă cu hainele pe ea. Dar Blake nu făcuse niciodată asta.

Dacă ar fi făcut-o vreodată? Cum ar fi reacționat?

Scenariile nu-i dădeau pace... În piscină... în sufragerie... pe canapea...

Închise strâns ochii, ghemuindu-se sub plapumă, dar nici acolo nu-și putea găsi liniștea.

Sub duș... pe scară...

– N-ai adormit, nu-i așa?

Ochii i se deschiseră brusc, pentru a-l vedea pe Blake închizând ușa și începând să-și deznoade cordonul halatului, în timp ce se apropia de pat.

– Nu... îngăimă ea.

Blake zâmbi. Dumnezeule, i se oprea inima în loc când îl vedea zâmbind.

– Nici capul nu te doare?

Juliana răspunse cu un gest negativ.

O privi lung.

– Te-ai tuns. Îți stă bine.

Zâmbetul Julianei șovăi, tremurător.

Blake o mai privi un timp, contemplându-i fața și umerii goi.

– Astă seară, în rochia de catifea verde, ai arătat superb, Juliana, spuse el cu glas îngroșat, dar și mai splendid arăți fără nimic pe tine. Nu mi-am dat seama până aseară, când te-am văzut ieșind din baie, ce trup perfect ai. Nu ți-l ascunde, iubito. Lasă-mă să te văd...

Când Blake încercă să desprindă plapuma dintre degetele ei încleștate, Juliana intră în panică. Ochii i se dilatară, speriați, privindu-l cu spaimă.

– Nu... nu vreau.

Blake se opri, încruntat.

– Ce nu vrei? Să mă uit la tine, sau să fac dragoste cu tine?

– Să t-te... uiți la mine.

Oftă, vizibil iritat.

– De ce naiba ești așa de pudică? întrebă el, scoțându-și halatul, pentru a se culca lângă ea. Hai să zicem, te-aș înțelege dacă ai fi urâtă, dar pe toți sfinții, Juliana, ești superbă!

Pudică? Acum înțelegea că acea așa-zisă pudoare nu fusese decât un paravan după care să-și ascundă adevărata

față. Acum, voia să înlăture paravanul, să deschidă larg porțile și ferestrele, să lase lumina să strălucească. Dorea ca Blake s-o vadă pe femeia adevărată, senzuală, din ea, să se bucure de acea senzualitate și s-o exploreze în întregime.

Dar de la dorință până la faptă mai era cale lungă. Cum ar fi putut începe dintr-o dată să se poarte altfel? Lui Blake i s-ar fi părut ciudat. Și totuși, chiar el îi oferise ocazia de a deveni puțin mai îndrăzneață...

– Nu sunt chiar atât de timidă, spuse ea cu voce răgușită, atingându-i șovăitor pieptul, apoi abdomenul...

Sub degetele ei, mușchii lui Blake tresăriră, încordându-se imediat, în timp ce-și trăgea respirația, surprins.

– Nu... nu vrei să te ating? șopti Juliana.

O, cât de repede îi putea pieri curajul! Dintr-o dată, se simțea stângace, nepriceputǎ, proastă de-a binelea.

Degetele lui de oțel îi cuprinseră strâns mâna.

– Doamne, da! gemu Blake, conducând-o spre carnea lui dornică. Da, o încurajă el. Așa, așa...

Juliana tocmai începea să se gândească la un preludiu mai intim, când deodată Blake se ridică în capul oaselor, se aruncă asupra ei și începu s-o sărute atât de feroce, încât avu impresia că se sufoca. Însă ce sublimă sufocare ar fi fost!

Nici nu putea fi vorba să-l oprească – oricum, Blake devenise de neoprit. Curând, însă, Julianei îi fu

limpede că existau încă atâtea lucruri pe care nu le știuse despre sex, câtă vreme era limpede că Blake le știa.

O făcu să explodeze cu câteva secunde înainte de a atinge și el punctul culminant. Dar, departe de a fi sfârșitul, acesta nu era decât începutul. În unele momente, Juliana se simțea ca o păpușă de cârpe, împinsă încoace și-ncolo de valurile patimii lui nesățioase. O dorea în toate felurile în care înainte n-o mai dorise niciodată.

Trecură astfel mai multe ore. Începea să se lumineze de ziuă, când în sfârșit adormiră.

Totuși, când Juliana se trezi, Blake nu era lângă ea, în pat. Avea părul răvășit, buzele tumefiate, vânătăi vagi pe coapse și sâni.

– O scuză e de ajuns? Sau preferi un divorț?

Picioarele Julianei săriră de sub plapumă, în timp ce se ridica în șezut, răsucindu-se spre locul de unde răsunase glasul lui Blake.

Stătea așezat la fereastră, cu spatele spre pervaz și genunchii strânși la piept, gol.

Juliana înghiți în sec, acoperindu-și pieptul cu o pernă.

– De ce... de ce să doresc așa ceva?

Capul lui Blake se întoarse încet, până când ochii li se întâlniră. Juliana fu cu adevărat șocată. Arăta de parcă ar fi

comis cea mai îngrozitoare crimă, când nu făcuse decât dragoste cu soția lui – poate așa cum ar fi trebuit s-o facă tot timpul.

O privi lung.

– Vrei să spui că nu te-au deranjat lucrurile pe care te-am silit să le faci azi-noapte?

Juliana se înroși ca focul, neputând nega că, la lumina zilei, unele momente ale dragostei lor păreau incredibil de îndrăznețe. Dar nu se rușina. Îl iubea. Era soția lui.

– Nu, răspunse ea, simplu. Nu m-au deranjat. Suntem căsătoriți, nu-i așa?

– Pot să-ți amintesc că s-a mai întâmplat ca unii bărbați să fie acuzați de viol asupra propriilor lor soții?

– Dar nu m-ai violat!

– Mă simt ca și cum aș fi făcut-o.

– Chiar așa? întrebă ea, complet uimită de neîndoielnica lui sinceritate. Dar de ce?

Blake o privi crunt.

– Tu mă întrebi de ce? Tu, care ai tremurat de frică în noaptea nunții, care dârdâiai ori de câte ori încercam să trec dincolo de cele mai simple preludii și contacte, care nu mai demult de aseară nici nu voiai să mă uit la tine? Pentru numele lui Dumnezeu, Juliana! Ce vrei să cred – că ai

devenit deodată, din inocentă puritană, o târfă desfrânată, numai într-o singură noapte? Bineînțeles că te-am silit! Sau, dacă nu, atunci... atunci...

Se întrerupse, privind-o ca și cum ar fi văzut o arătare.

„O, Doamne", își spuse Juliana, cuprinsă de panică. „Și-a dat seama că m-am îndrăgostit de el!"

Totuși, nu părea să fie așa. Căci Blake își smulse dintr-o dată picioarele de pe fotoliu și se ridică, fără să-i pese că accesul de furie îl făcuse să se excite la maximum. Dacă privirile ar fi putut ucide, Juliana ar fi murit pe loc.

– Dacă aș crede un singur moment, spuse el, cu glas abia stăpânit, că fidelul meu asistent te-a corupt în aceste trei săptămâni, l-aș sfâșia în bucăți. Numai faptul că știu cât de ambițios e Stewart Margin mă liniștește, în privința asta. S-ar putea să te placă – în fond, care bărbat nu te-ar plăcea? Dar știe care ar fi pedeapsa. Același lucru e valabil pentru toți prietenii și partenerii mei de afaceri. Ceea ce înseamnă că nu poate fi decât un coleg de-al tău. Luni dimineață la prima oră, Juliana, îți dai demisia. Dacă nu, intentez imediat acțiunea de divorț.

Capitolul 8

Juliana îl privi cu gura căscată, în timp ce cuvintele lui își făceau efectul.

– Înțeleg din tăcerea ta că vei face ceea ce-ți cer, observă Blake, tărăgănat. În fond, sunt convins că vrei să rămâi doamna Preston, nu-i așa, Juliana?

Așa era?

– În acest caz, nu vom mai menționa problema micii tale indiscreții, încheie el rece.

Și, întorcându-se, ieși din cameră.

Juliana rămase câteva momente cu ochii spre ușa deschisă, înainte de a azvârli perna, luând-o la fugă după Blake.

Dădu la o parte paravanul glisant de metal, pentru a-l găsi pe Blake sub dușul fierbinte, cu fața în sus și ochii închiși.

– Cum îndrăznești? se răsti ea. Cum îndrăznești? Nici nu m-am uitat la alt bărbat, de când suntem căsătoriți, necum să mă mai și culc cu unul! Să insinuezi... nu, să mă acuzi că te-am înșelat în lipsa ta, că am făcut cu alt bărbat lucrurile pe care le-am făcut cu tine azi-noapte, e o... o... n-am cuvinte să spun!

Tremura necontrolat – dar, cu toată furia, instinctul o prevenea să aibă grijă ce spunea.

– Ți-a trecut vreun moment prin minte că s-ar putea să mă fi plictisit puțin de viața noastră sexuală? continuă ea. Pentru că devenise plicticoasă, Blake. Până și tu trebuie să recunoști asta. Plicticoasă și previzibilă. Și poate mă nemulțumea faptul că nu mă atingeai niciodată, numai în pat. Unei soții îi place ca soțul ei să mai dea și semne exterioare de afecțiune, din când în când.

În sfârșit, Blake deschise ochii, privind-o. Erau duri și neîncrezători. Juliana își propti mâinile în șolduri, indignată.

– Nu mi-am găsit un amant, nici la serviciu și nici în altă parte. Și n-am să-mi dau demisia luni! Dacă asta înseamnă că vei divorța de mine, atunci n-ai decât! Nimic, nici situația de soție a ta și nici toți banii din lume nu mă pot face să renunț la independență și la respectul de mine însămi!

Drept să-ți spun, nici nu-mi dau seama cum de-am acceptat să mă mărit cu tine, Blake Preston. Ești cel mai egoist, monstruos și lipsit de scrupule om din lume!

Mâinile lui se repezită s-o înșface atât de repede, încât o smuci sub duș înainte de a apuca să protesteze. Blake o trânti violent de faianța udă a peretelui, imobilizându-i mâinile lângă umeri și înfigându-și o coapsă între ale ei.

– Chiar așa? scrâșni el, cu dinții dezveliți, la câțiva centimetri de gura ei. În cazul ăsta, nu te vei mira să auzi că nu cred o vorbă din tot ce spui. Dar ai tupeu, Juliana. Recunosc. Și imaginație. Te-ai plictisit, care va să zică? Ești nesatisfăcută, va să zică? Atunci, de ce n-ai spus nimic? Doar ești o femeie inteligentă. Trebuia să fi știut că orice bărbat dorea mai mult decât ceea ce-mi dădeai tu mie.

Genunchiul lui ud începu s-o frece între picioare, făcând-o să se sufoce, cu un junghi în abdomen. Știa că n-ar fi trebuit să reacționeze față de o mângâiere atât de nerușinată, dar n-avea încotro. Doamne sfinte, și ce mai reacție! Gura lui Blake se arcui într-un zâmbet cinic.

– Hodoronc-tronc, ai descoperit sexul, Juliana! comentă el, batjocoritor. Și nu cu mine l-ai descoperit. Ăsta-i adevărul, nevestica mea scumpă și trădătoare. Dar întot-

deauna am încercat să văd că în tot răul e și-un bine. Dacă vrei sex cu imaginație, atunci sunt convins că-ți pot satisface de minune noile pofte!

Juliana scoase un mic țipăt, când Blake își strecură și celălalt picior între ale ei, ținând-o lipită de perete, în timp ce-și introducea bărbăția înfierbântată în trupul ei moleșit de șoc. Întoarse capul, îngrozită de propria ei plăcere.

– Asta vrei? continuă el, cu glasul îngroșat.

Juliana vru să urle că nu, dar printre gâfâielile ei nu ieși nici un cuvânt. În clipa următoare, începu să se clatine lângă perete, cu genunchii fugindu-i de sub trup. Blake o luă în brațe, ducându-i în dormitor trupul inert și ud, unde o culcă pe pat și continuă necruțător, până îl zguduiră și pe el spamele unei descărcări violente.

Aproape imediat, se ridică, privindu-i cu ochi diabolici fața secătuită de orice putere.

– Păstrează-ți slujba, scrâșni el. Dar, dacă te mai prind vreodată cu alt bărbat, să te ferească Dumnezeu!

Se întoarse și reveni sub duș, încuind ușa după el.

Juliana stătu câteva ore în cadă, gândindu-se pe îndelete. Pe îndelete și temeinic.

Căsnicia lor era condamnată, conchise ea în cele din urmă. Condamnată...

Și totuși, să arunce pur și simplu prosopul, când îl iubea pe Blake atât de mult, i se părea o lașitate. Mai mult decât o lașitate – era extrem de greu, gândindu-se la schimbarea din viața lor sexuală.

Cine-ar fi crezut că putea fi atât de ușor și total satisfăcută ca sub duș? Cum putea întoarce spatele unei asemenea plăceri?

Dar trebuia s-o facă, dacă voia să se mai poată privi vreodată în oglindă. Viața nu era numai plăcere fizică. Și nici o căsnicie nu era numai atât.

După ce în sfârșit ieși din baie, luă pe ea un tricou și o pereche de blugi, încercând să se decidă ce avea de făcut în continuare. Încă nu luase nici o hotărâre, când auzi o bătaie în ușă.

– Juliana... Blake sunt...

– I-intră... se bâlbâi ea, cuprinsă pe loc de nervozitate.

Era momentul să-i spună că nu mai putea continua, dacă el credea într-adevăr că-l înșelase, dacă o trata mai departe cu dispreț.

Avu surpriza să vadă că era îmbrăcat în costum de birou. Blake, însă, începu pe loc să-i explice:

– M-am hotărât să plec la Sydney în după-amiaza asta. Voi reveni miercuri seara, ca să te însoțesc la curse, joi.

Înainte de a-mi răspunde ceva, vreau să-mi prezint scuzele, nu pentru cum m-am purtat – din moment ce e clar că ți-a făcut plăcere – ci pentru acuzațiile de adulter și pentru performanțele mele nu tocmai strălucite din timpul căsniciei noastre de până acum. Am făcut greșeala de a crede că nu puteai suporta o viață sexuală mai bogată decât a noastră. Evident, n-am observat semnele schimbării. Poate că te-am și lăsat prea mult timp singură – factor pe care îl voi remedia.

Oftă – un oftat obosit, tulburat.

– Nu vreau să te pierd, Juliana. Căsnicia noastră e foarte prețioasă pentru mine și vreau să dureze. Poate e vremea să începem încercările de a face un copil.

Un copil? Un copil ar fi legat-o de el pentru totdeauna. N-ar mai fi avut scăpare. Iar Juliana avea nevoie de o posibilitate de scăpare, cel puțin pentru un timp. Oricât de mult îi alungaseră cuvintele lui Blake îndoielile și temerile, încă nu era pe deplin convinsă că mariajul lor avea șanse să dureze.

– Cred... cred că pentru asta ar trebui să mai așteptăm, Blake, spuse ea ezitant. Măcar până la Anul Nou, așa cum am plănuit.

Privirea lui o sfredeli pătrunzător, atent. Ce încerca să descifreze?

– Foarte bine, Juliana, consimți Blake, nepăsător. La revedere. Pe miercuri. Îi poți spune doamnei Dawson că voi ajunge acasă la cină.

Și plecă.

Juliana oftă. Ce se schimbase? Nici un sărut de rămas-bun. Nici o propunere de a-l conduce la aeroport. Fără îndoială, n-avea să primească nici o veste de la el în următoarele zile, întrucât trei zile nu meritau deranjul unei convorbiri telefonice, după părerea lui Blake.

Se înșelase. O sună. În fiecare seară. La început, Juliana fu emoționată, dar apoi îi trecu. Convorbirile erau scurte și destul de repezite. Era clar că o verifica. Miercuri dimineața, când Blake o sună la birou, îi răspunse destul de tăios, deși el nu voia decât s-o informeze că seara aveau să ia masa în oraș. După ce închise, își regretă brutalitatea, dar nu-și putu alunga complet suspiciunile.

Întâmplător, în seara aceea Juliana fu reținută la birou peste program. Când intră în casă din garaj, bucătăria era pustie. Doamna Dawson n-avea să se întoarcă până a doua zi dimineața. În toată casa nu erau decât ea și Blake.

Gândul o emoționa. Spera să-l emoționeze și pe el.

Dar Blake nu părea deloc emoționat. Stătea în picioare la masa de toaletă, punându-și butonii de aur la mânșetele unei cămăși de mătase ivorie. Printre nasturii descheiați i se vedea pielea aurie și netedă. Când simți prezența Julianei în ușă, o învrednici cu o privire – în treacăt.

– A, ai venit...

Nici o întrebare sau reproș pentru întârziere.

– Am rezervat o masă, la șapte și jumătate. Ascultă, ce-ar fi să-ți lași părul strâns, să faci repede un duș și să-ți iei rochia de catifea verde pe care ai purtat-o la teatru? Mi-a plăcut mult cum îți stă și nu are nevoie de călcat.

Termină cu butonii și începu să-și încheie cămașa. Cum Juliana continua să stea pe loc, privindu-l, Blake ridică o sprânceană, întrebător.

– Pot face ceva pentru tine? se interesă el, tărăgănat.

Juliana încercă să nu roșească, la gândul imaginii care-i trecuse prin minte.

– Nu. Voiam să te întreb cum a fost la Sydney, dar cred că asta mai poate aștepta.

Și, răsucindu-se pe călcâie, fugi în camera ei, unde închise ușa, umilită.

Peste douăzeci și cinci de minute, în timp ce Juliana se chinuia să-și tragă fermoarul de la spate al rochiei de catifea verde ca smaraldul, Blake se materializă lângă ea.

– Dă-mi voie...

Prezența lui atât de aproape o făcu din nou să fie dureros de conștientă de propriul ei trup.

– Am un mic cadou pentru tine, spuse Blake, spre uimirea ei.

Juliana dădu să se întoarcă, dar el o ținu pe loc, ca într-o menghină de fier.

– Nu, stai așa cum ești...

Scoțând din buzunarul sacoului o cutie prelungă de catifea verde, o deschise și o puse pe masa de toaletă, în fața ei. Înăuntru scânteia cel mai frumos colier de aur cu smaralde pe care-l văzuse Juliana vreodată.

– O, Blake! E magnific! exclamă ea, trecându-și degetele peste pietrele scumpe. Dar... dar cu ce ocazie? îl întrebă, privindu-l în oglindă. Până la ziua mea mai e o lună.

Cu un zâmbet ciudat, Blake ridică de pe stratul de catifea colierul, pentru a i-l prinde la gât. Nu încăpea nici o îndoială că arăta spectaculos, dar Juliana avea senzația stranie că era plata pentru serviciile prestate. Sau, poate, pentru cele pe care urma să le mai presteze?

– Trebuie neapărat să fie cu o anumită ocazie? întrebă el, suav. Nu-i pot face un cadou frumoasei mele soții?

– Ba da, dar...

Încremeni, căci Blake se aplecase s-o sărute pe gât.

– Mai taci, Juliana, și lasă-mă să-ți fac câte-o plăcere. Nu asta ai spus că doreai? Manifestări exterioare de afecțiune? De-acum încolo, îți voi dărui tot ce mă taie capul. Și voi face tot ce mă taie capul...

Gura lui urcă încet până înapoia urechii, unde suflă ușor în pavilionul fin ca o scoică. Juliana se înfioră.

– Cred că e timpul să mergem, spuse el încet.

Cina la restaurant fu o tortură.

Mai întâi, Blake rezervase masă într-unul din acele localuri oribile unde oamenii nu se duc atât să mănânce, cât ca să fie văzuți. Peste tot erau numai celebrități și milionari. Majoritatea bărbaților aveau câte o păpușă agățată la braț – nu soția, ci o prietenă sau o amantă. Și pe toate femeile străluceau bijuterii scumpe.

Noul colier cu smaralde strălucea ca un tub de neon la gâtul Julianei, mai ales după ce o femeie nesuferită făcuse o aluzie caustică. Întreținută! îi venea Julianei să urle la toată lumea. Ceea ce era o nebunie – în fond, Blake era soțul ei. Cum ar fi făcut asta din ea o întreținută?

Când ieșiră din restaurant, avea nervii întinși la limită.

– Îngrozitor local, Blake, comentă ea, cutremurându-se. Să nu mai venim niciodată aici.

– Zău? Ce nu ți-a plăcut?

– Mâncare insipidă și clientelă și mai și.

Blake râse.

– Nu-ți mai plac bogații și celebritățile?

– Nu mi-au plăcut niciodată, după cum bine știi. N-am făcut decât să le invidiez puterea.

– Așa că, dacă nu i-ai putut învinge, ai trecut de partea lor – asta e? În fond, pot să-ți amintesc că soțul tău e un om foarte bogat?

– Nu, nu e nevoie să-mi amintești... murmură ea, atingându-și colierul cu un deget.

Blake îi aruncă o privire neguroasă, dar nu spuse nimic. Păstrară tăcerea până când coborâră din mașină, în garaj.

– E încă devreme, spuse Blake. Ai chef de-o baie în piscină?

– Nu... n-aș crede...

În ultima vreme, piscina devenise decorul celor mai persistente fantezii ale Julianei.

– Atunci? Spune-mi ce-ai vrea să faci.

Privirea lui Blake o întâlni pe a ei, peste capota mașinii. De ce avea sentimentul c-o sâcâia, că încerca s-o determine să spună că dorea să facă dragoste cu el? Asta era pedeapsa pentru că schimbase situația relațiilor dintre ei? Umilirea continuă?

Nu, n-avea să cerșească, să se roage în genunchi, nici măcar să bată vreun apropo.

– De tine nu știu, spuse ea într-o doară, dar eu tocmai citesc o carte bună.

– Așa? Am citit-o și eu?

Simțindu-se prinsă cu minciuna, Juliana strânse din dinți.

– Mă îndoiesc, răspunse ea repezit, jurând să smulgă din drum primul volum de pe raft.

– Un păhărel înainte de culcare?

– Mă rog... poate un Porto.

Dacă fugea, putea să pară că-i era frică să rămână cu el.

– Nu m-ai întrebat cum a fost la Sydney, remarcă Blake, în timp ce turna vinul în pahare.

– Scuză-mă, dar eram convinsă că ai rezolvat totul cu fanfara ta obișnuită.

– Fanfară? Ăsta-i termen de afaceri la tine? „Fanfară", ce să-ți spun...! Le-am tras o săpuneală idioților ălora puturoși, de cred că s-a auzit până la Melbourne! Mă-ndoiesc că le spun nevestelor că șeful a venit cu „fanfara".

– Se pare că ai fost prost dispus...

– Poate.

Blake îi aruncă o privire complice.

– Poate am avut motive...

– Adică?

– Adică aș fi preferat să fiu aici, făcând un amor nebun cu soția mea.

În timp ce ridica paharul la gură, mâna Julianei tremura. Sorbi din băutură, privindu-l pe Blake peste buza paharului. În ochii lui albaștri sclipitori se citea autoironie, dar și dorință sinceră. Juliana simți un spasm în pântece.

– Dezbracă-te, ordonă el brusc.

Vinul de Porto se vărsă în poala Julianei.

– O, Doamne, rochia mea...!

Îi aruncă lui Blake o privire feroce.

– Tu ești de vină! Tu, cu sugestiile tale ridicole!

Blake râse, ridicându-se.

– Ridicolă ești tu, Juliana.

Se apropie și începu să tamponeze pata de vin cu o batistă stacojie. Apoi, aplecându-se, o sărută drept pe gură, fixând-o cu ochi necruțători.

– Toată seara ai stat ca pe jăratic, și ce-ai făcut? Te-ai plâns. Te-ai smiorcăit. Ai mințit. De ce n-o spui pe-a dreaptă, că vrei să sar pe tine? De ce nu te ridici și nu-ți scoți rochia asta afurisită? Asta vrei, nu? Sau chiar arzi de nerăbdare să te vâri în pat, cu o carte bună?

Îi mai aruncă o privire furioasă, apoi se ridică, pornind cu pași mari spre bar.

– Dracu' să-l ia de Porto – am nevoie de-o tărie!

Smulse carafa de whisky, vărsând câțiva stropi în timp ce-și umplea un pahar foarte înalt.

– Pentru întoarcerea la puritanism! anunță el – dar, când se întoarse, îngheță.

Juliana stătea în fața lui, dreaptă, cu rochia căzută în jurul gleznelor și trupul ca o întruchipare a erotismului în corsetul de dantelă neagră și ciorapii subțiri de mătase neagră care-i cuprindeau picioarele lungi. La gât, colierul cu smaralde scânteia exotic și oarecum depravat. Blake observă că respira mai repede, iar în ochi îi ardea o luminiță sălbatică. Niciodată nu arătase mai frumoasă – sau mai periculoasă.

– Curvo, scrâșni el și, punând paharul pe masă, porni încet spre ea, cu zâmbetul pe buze.

Juliana ridică bărbia.

– Dacă eu sunt o curvă, tu ce ești?

– A, sunt un ticălos putred până-n măduva oaselor! Dar și putred de bogat, trebuie să recunoști, adăugă Blake și, încovoindu-și degetele în jurul colierului, începu s-o tragă spre el.

– Să nu-mi arunci în față banii tăi! șuieră Juliana. Și să nu mai faci niciodată paradă cu mine în fața altora, ca și cum aș fi o târfă de două parale!

Smulgând colierul dintre degetele lui, îl azvârli cât colo.

– Uite ce părere am despre convingerea ta că mă poți cumpăra!

Își dădu seama prea târziu că făcuse în sfârșit ceea ce dorise

tot timpul să-i facă netulburatului ei soț: îl făcuse să-și piardă cu adevărat cumpătul. Dar realitatea nu era la fel de plăcută cum și-o imaginase. Blake o privi de parcă ar fi fost gata s-o omoare.

– N-am nevoie să te cumpăr, scrâșni el, sălbatic. Ești soția mea! Te pot avea oricând vreau.

Învinețit de furie, o imobiliză pe canapea și începu să se dezbrace, rămânând gol până la talie. Apoi, desfăcu capsele care încheiau corsetul negru de dantelă al Julianei, dezvăluindu-i trupul. Când gura începu să-i coboare spre unul dintre sânii ei cu sfârcurile întărite, Juliana începu să se zbată, lovindu-l cu pumnii în cap, umeri și piept.

– Ba nu mă poți avea oricând vrei! răcni ea. Numai dacă vreau și eu!

Cu un zâmbet înfricoșător, Blake îi înhăță mâinile ca într-o cătușă de fier.

– Vei vrea tot timpul, Juliana mea sexy. Vei vrea...

Și, ținându-i ambele încheieturi cu o singură mână, începu să i-o dovedească, plimbându-și mâna cealaltă peste abdomenul ei plat, până sub elasticul micilor chiloți bikini de dantelă neagră.

– Nu... gemu ea, când Blake ajunse la țintă.

– Ba da, se răsti el, continuând necruțător.

– Mare canalie mai ești.

– Parcă o stabiliserăm deja.

– N-am... n-am să cedez... insistă Juliana, cu vocea deja nesigură și inima bătându-i nebunește.

Dar bătălia era pierdută dinainte. Nu peste mult, totuși, mândria o sili să nu-l lase să câștige nici el. Îi zâmbi pervers.

– Nu te opri, șopti ea răgușit, arcuindu-și spatele într-o capitulare voluptuoasă.

– Trezește-te, somnoroaso.

Juliana căscă, întinzându-se, apoi își îngropă fața în pernă.

– Nu pot... mormăi ea. Sunt frântă.

– Nici nu mă îndoiesc, murmură sec Blake. Dar trebuie să mergem. Dacă n-ajungem la Flemington la unșpe, nu mai găsim loc de parcare, nici chiar în sectorul membrilor. E deja nouă.

– Nouă!

Juliana sări în sus, înlăturându-și părul din jurul feței.

– Dumnezeule! exclamă ea, privind în jur. Sunt în camera ta. Când am...?

Ultimul lucru pe care și-l amintea era că adormise în brațele lui Blake, pe canapea.

– Te-am adus eu, îi spuse el, sardonic. Și, crede-mă, n-am s-o mai fac niciodată așa de repede. Sau cântărești o tonă, sau eram eu cam... ăă... obosit.

– Ar trebui să știi că e imprudent să-ți provoci fosta parteneră de scufundări, nu-i așa? îl tachină ea.

Blake, culcat alături, cu brațele sub cap, zâmbi.

– Au fost niște vremuri frumoase, nu-i așa, Juliana?

– Minunate.

– Păcat că a trebuit să creștem și să intrăm în rândul lumii. Nu-i la fel de plăcută.

– Într-adevăr, dar colțișorul nostru ar putea fi puțin mai plăcut, nu?

Întorcând capul spre ea, Blake zâmbi discret, mai înseninat.

– Scumpa mea Juliana... optimistă ca întotdeauna.

– Mă mulțumesc să fiu scumpa ta Juliana, șopti ea, sărutându-l pe obraz. Îmi place atât de mult să-ți fiu soție, Blake. Îmi place mai mult decât orice.

Îi observă ezitarea de a-i accepta iubirea, în pofida faptului că i-o declarase pe ocolite.

– Știu prea bine ce-ți place, doamnă Preston, și n-am să mă mai las păcălit. Va trebui să iau un flacon întreg de Vitamina E la micul dejun, plus o porție de stridii la prânz. Și, apropo de prânz – sus, leneșo! Ne-așteaptă cursa.

– Aici e o nebunie! exclamă Juliana, privind mașinile care se adunau la Flemington; și nu era decât unsprezece fără douăzeci!

– Marți a fost mai rău, din câte-am auzit, răspunse Blake. Ca la o sută de autobuze parcate lângă Martbyrnong River, și nenumărate limuzine din care șiroiau șeici arabi cu tot anturajul lor.

– De unde știi? se încruntă ea. Parcă erai la Sydney?

Blake zâmbi.

– Am stat la motel și m-am uitat la televizor. Doar nu pot pierde Cupa Orașului Melbourne – sunt melbournez!

Juliana purta un taior de in roz foarte simplu, cu mâneci scurte, nasturi negri mari și fustă dreaptă. Adăugând pălăria neagră cu borul aplecat peste o parte a feței și celelalte accesorii negre, Juliana găsea că arăta șic și elegant.

– S-ar putea să vină furtună, remarcă Blake, privind spre cer. Sper să nu-ți strice pălăria.

– Vânzătoarea m-a prevenit că, la umezeală, s-ar pleoști ca o cârpă. Chiar crezi c-o să plouă?

– Până diseară, cu siguranță.

– Putem sta la adăpost, bând șampanie.

– Am venit aici ca să pariez, Juliana, nu să beau șampanie.

– Nu-mi spune c-ai s-o ștergi, înghesuindu-te toată după-amiaza printre agenții de pariuri sau stând la cozi. Știi că standurile promoționale sunt în mijlocul hipodromului, nu?

– Dumnezeule mare, de ce nu le-or fi instalând într-un loc mai discret?

– Nu mai fi așa de snob! Nu pierzi nimic dacă stai în centru. În primul rând, vezi mult mai bine cursele. Ce ți-ai putea dori mai mult?

– Să fiu cu tine... pe-o insulă pustie... goi?

Obrajii Julianei se înroșiră ca focul.

– Vorbește mai încet! șuieră ea, conștientă de mulțimea din jur.

Cu un chicotit cinic, Blake se aplecă mai aproape.

– Nu mă mai poți păcăli cu rolul ăsta de mironosiță. Știu cum ești cu adevărat, Juliana. Sper numai ca nici unul dintre ceilalți gentlemani de-aici să nu știe...

Juliana ridică brusc privirea spre el.

– Nici... nici acum nu ai încredere în mine, nu-i așa?

– Pentru mine, încrederea intră în aceeași categorie cu iubirea, scumpo. E minunată în teorie, dar îngrozitor de suspectă în practică.

– Doamne ferește! exclamă dintr-o dată Juliana. Ai văzut cine-i acolo?

Arătă cu capul spre parapetul din cealaltă parte a pistei, unde stătea Owen Hawthorne, la brat cu nimeni alta decât Virginia Blakenthorp. Juliana îi vedea pentru prima oară de la nuntă încoace, lucru deloc surprinzător, din moment cu Blake nu mai avea relații cu vechea lui gașcă.

– Dacă te referi la foștii noștri... murmură el plictisit, da... îi văd.

– Crezi că trăiesc împreună?

– Sper că au atâta minte. În fond, sunt logodiți.

Juliana trase aer în piept, surprinsă.

– Owen s-a logodit cu Virginia?

– Da, răspunse Blake, privind-o cu ochi îngustați. De ce? Te deranjează?

– Păi, de fapt... nu... nu, deloc. Sunt convinsă că se potrivesc de minune. Dar de ce nu mi-ai spus?

Blake ridică din umeri.

– Nu credeam că te-ar interesa.

– Nu mă interesează. Sunt doar... doar...

– Geloasă? sugeră el, sec.

Exasperată, Juliana își dădu ochii peste cap.

– Nu de gelozie, de vinovăție e vorba.

– Vinovăție?

– Da, vinovăție. Mă simt vinovată că m-am măritat atât de curând după ce am desfăcut logodna cu Owen. M-a iubit, să știi – cu toate neajunsurile lui. Pentru Virginia nu-mi făceam atâtea scrupule. De fapt, cu voi ce s-a întâmplat, Blake? Ai descoperit că avea vreun amant?

– Nu, răspunse el rece. Am descoperit că familia ei era falită, și totuși, în ajun, îmi spusese ce tun dăduse tăticul ei la bursă, în același an. Dintr-o dată, mi-am dat seama că, fără banii mei, n-aș mai fi făcut două parale pentru ea. Crezusem

că era deosebită de celelalte, fiindcă muncea – dar muncea de nevoie, nu de plăcere.

Îi aruncă Julianei o privire veninoasă.

– Și-acum, dacă te-ai lămurit în legătură cu viața mea, ce-ar fi să aflăm niște adevăruri și despre a ta? Te-ai întâlnit cu Owen Hawthorne cât am fost eu plecat?

– Nu!

– Atunci, cu cine?

– Cu nimeni!

– Nu mă minți, Juliana.

– Nu te mint!

– N-ar strica. Mi-am dat seama că nu sunt chiar atât de nobil. Dacă aflu că m-ai mințit vreodată cu problema asta, Juliana, vei descoperi un Blake pe care nu l-ai mai văzut niciodată.

Uimită de aluzia clară a lui Blake la gelozie, Juliana nu mai spuse aproape nimic, toată ziua. Nu îndrăznea să spere că Blake începea s-o iubească – dar, cumva, nu putea nici să-și înăbușe speranța. Dacă Blake o iubea, ar fi putut îndura orice. Absolut orice.

Cu o singură excepție – sora lui, Barbara, care, spre seară când ajunseră acasă, îi aștepta.

Capitolul 9

Când Blake introduse mașina în garaj și opri motorul, nimic nu anunța prezența Barbarei. Nici o mașină străină nu ocupa spațiul din garajul cu patru locuri, nici nu era parcată pe stradă, în fața casei. Aflară despre vizita neașteptată când intrară în bucătărie.

– Vă caută cineva, domnule Preston, anunță doamna Dawson, pe un ton oficial. Sora dumneavoastră. E în cabinet.

Juliana se strâmbă. Văzându-i reacția, doamna Dawson își stăpâni un zâmbet. Nici ea n-o simpatiza pe Barbara.

– Părea necăjită, adăugă.

Blake se încruntă.

– Înțeleg... Poate ar fi mai bine să discut cu ea între patru ochi, Juliana.

– Te poftesc, răspunse ea sec.

Aruncându-i o privire exasperată, Blake mormăi:

– Femeile!

Și intră în casă.

– Ce s-a întâmplat, știi cumva? întrebă Juliana, imediat ce Blake se îndepărtă.

Doamna Dawson ridică din umeri.

– Sora domnului Preston nu-mi încredințează secretele ei. Și-o fi părăsit soțul... sau o fi dat-o el afară. Cred că-n seara asta trebuie să gătesc pentru încă o persoană.

Juliana gemu în surdină. S-o aibă pe Barbara la masă din când în când era destul de neplăcut. Permanent, însă, ar fi fost insuportabil.

– Așa cred, oftă ea. Sper doar să nu fie nevoie de mai mult.

Bucătăreasa ridică ochii, scurt.

– Și eu sper! Nu pot s-o sufăr pe...

Își mușcă buza, făcându-și din nou de lucru cu zarzavaturile.

– Scuze... Nu se cădea să spun asta. Nu-i treaba mea. Domnul Preston poate primi aici pe oricine poftește.

Juliana o bătu pe umăr.

– Nu face nimic, te înțeleg perfect. Dar, cum spuneai, e sora lui Blake și trebuie s-o primim cât putem de civilizat.

Desigur, dacă uiți să-i pui cearșafuri curate și-i strecori câte un păianjen în paharul cu apă, noaptea, am să închid ochii.

Izbucniră amândouă în râs, și încă mai chicoteau când Blake intră din nou, negru de furie.

– Pot cere și eu o cafea neagră, mare? întrebă, tăios. Nebuna mi-a băut tot Johnny Walker-ul, ca pe apă, plus nu știu ce porcării de tranchilizante. Nu pot scoate de la ea două vorbe cu cap și coadă. Când e gata cafeaua, adu-o tu, Juliana, da? Poate că, femeie fiind, vei reuși să afli despre ce e vorba. De când am intrat pe ușă, Barbara n-a făcut decât să plângă!

– Sigur, Blake, acceptă Juliana. Voi face tot posibilul.

– Mulțumesc.

Și, răsucindu-se pe călcâie, Blake plecă la fel de repezit cum venise.

Când cafetiera fu plină, Juliana ezită la ușa cabinetului, cu tava în mâini. Inspiră adânc, pregătindu-se, apoi fu nevoită să bată în ușă cu vârful piciorului. Blake îi deschise, zâmbind ușurat.

– Slavă Domnului, șopti el.

Juliana privi peste umărul lui, spre fotoliul unde Barbara stătea prăbușită cu fața în mâini. În pofida antipatiei puternice pe care i-o inspira, Juliana fu mișcată – nu prea mult, dar totuși...

– Ce-ar fi să dispari puțin? îi șopti ea soțului ei. Dacă am nevoie de tine, te chem.

– N-ai idee cât de recunoscător îți sunt.

– Nu te repezi cu mulțumirile. Încă se mai poate s-o omor, dacă mă ia la fel ca pe vremuri.

– Cred că jocurile s-au întors, Juliana.

– Vom vedea, Blake. Vom vedea...

Juliana știa din experiență că sora lui Blake nu primea cu bunăvoință gesturile generoase. Pentru Barbara, bunătatea însemna slăbiciune. Trase aer în piept și-și făcu curaj.

– O cafea, Barbara? întrebă ea, punând tava pe birou.

Barbara mormăi ceva neînțeles.

– Blake a spus să bei cafea, Barbara.

Ursuză, cealaltă femeie își șterse lacrimile cu o batistă bărbătească, luă ceașca și începu să soarbă, sughițând după fiecare înghițitură.

– Te simți în stare să-mi spui ce s-a întâmplat? o întrebă Juliana, după ce sora lui Blake termină prima ceașcă, trecând la a doua.

– Nu, murmură Barbara, îmbufnată.

Pe Juliana o cuprinse o ciudă veche, amarnică. Ce Dumnezeu o apucase, să-i fie milă de acea femeie?

– Cum vrei, răspunse ea brusc, ridicându-se.

– Unde... unde te duci? se văicări Barbara.

Oprindu-se, Juliana scrâșni din dinți, apoi se întoarse.

– Am avut o zi obositoare și aș vrea să mă schimb.

– Dar Blake a spus... știu că ți-a cerut să... să...

– Să ce? Să te ascult? Să-ți dau sfaturi? Hai să nu ne mințim, Barbara – n-ai nevoie de sfaturile mele. Spune-i lui Blake ce probleme ai.

– Te rog, nu pleca! strigă Barbara cu atâta deznădejde, încât Juliana ezită. Blake n-o să înțeleagă, și nu... nu știu ce să fac. Henry mi-a blocat toate credit-cardurile. A... a spus că nu-l interezează unde mă duc sau ce fac, atâta vreme cât nu trebuie să plătească el.

– Și de ce se poartă așa? Să nu-mi spui că nu te iubește.

– Fiindcă e gelos! izbucni Barbara. Crede că am amanți!

– Și care e adevărul?

Pentru prima oară în viața ei, Barbara păru încurcată.

– Păi, nu-s tocmai amanți...

– Doar simpli bărbați.

– Ei, sigur că sunt bărbați! Chiar mă credeai în stare să mă culc toată viața numai cu babalâcul ăla?

Juliana oftă.

– Deci e adevărat că te-ai măritat cu Henry numai pentru bani.

– Nu mă lua de sus, Juliana. Nici tu nu ești neprihănită.

Barbara se șterse din nou la nas, privind-o cu dispreț.

– Nu-l prea iubeai pe Blake când l-ai luat de bărbat, este? Fuseseși logodită cu altul, doar cu câteva săptămâni în urmă. Așa că nu-mi umbla mie cu nasul pe sus, cucoană! L-ai luat pe frate-meu pentru bani, și o știe toată lumea!

Juliana trase aer în piept, jignită. Știa că nu se măritase cu Blake pentru bani – altceva nu conta. O privi pe Barbara cu un amestec de dispreț și milă. Era, într-adevăr, jalnică.

– N-ai nici un drept să mă judeci, Barbara, spuse ea, cu toată fermitatea de care era în stare. Blake și cu mine suntem altfel.

– A, nu mă îndoiesc! Încă din copilărie erați atât de secretoși! Toate după-amiezile alea petrecute în camera lui... mârâi Barbara. Fetele ca tine o iau de mici, nu-i așa?

Juliana auzise destul. Toate aveau o limită.

– Ieși afară, spuse ea, cu un calm desăvârșit.

– C-ce...?

– Ce-ai auzit. Ieși afară din casă. În clipa asta.

Luă haina de pe spătarul scaunului și i-o aruncă Barbarei, care o privea cu gura căscată.

Femeia se ridică, nesigură pe picioare.

– N-ai nici un dr-drept... Blake... Blake a spus că pot sta aici pâ-până... se rezolvă...

– O să se răzgândească, imediat ce va afla ce-ai spus. Și-acum, mișcă!

– Ba nu! se încăpățână Barbara. Am dreptul să stau aici – e casa mea!

– Ai părăsit casa asta când te-ai măritat, replică rece Juliana. Acum, eu sunt stăpâna casei.

Buza de sus a Barbarei se răsfrânse cu dispreț.

– Ai dreptate, târfă de două parale. Te-ai făcut stăpână și pe casa asta, și pe fratele meu. Nu ești decât o curvă cu acte în regulă. Blake nu și-a dorit niciodată o femeie altfel decât pentru sex. Scumpa noastră mămică i-a regulat mințile de-a binelea. Și ce n-a regulat ea, a luat în primire scumpul de tăticu'!

Râse depravat și continuă:

– Și, apropo de regulat, pariez că n-ai ghicit niciodată una dintre numeroasele „doamne“ ale lui tăticu', nu-i așa? A! Văd că începe să se facă lumină. Da, tocmai stimata ta mamă. Bucătăreasa noastră cea dulce și devotată, Lily! Nu mai fi așa de șocată, Juliana dragă. Doar cunoșteai poftele maică-tii, nu? Așa mamă, așa fiică.

Cu un zâmbet hidos, își luă haina pe umeri.

– Aşchia nu sare departe de trunchi. Poate că şi Blake a preferat să aibă o tovarăşă de pat permanentă, între călătoriile în străinătate. Da, asta trebuie să fie.

Juliana se strâmbă, înghiţindu-şi fierea care i se ridica în gât. Capul începea să i se învârtească.

Nu putea fi adevărat. Dar, chiar în timp ce refuza să accepte, îşi aminti mirosul de havane pe care-l simţise când venea acasă de la şcoală. Matthew Preston fumase havane.

Iar în ceea ce privea aluzia la călătoriile lui Blake în străinătate...

Înghiţi din nou în sec, apoi ridică bărbia, mândră.

– Nu cred o vorbă din tot ce spui, Juliana. Eşti invidioasă şi răzbunătoare. Cum ţi-ai aşternut, aşa dormi. La fel ca mine – sunt foarte mulţumită să dorm în patul lui Blake. Ţine la mine şi suntem fericiţi. Puţin contează dacă mă crezi sau nu, o cred eu. Iar cu altele să ştii că nu se culcă!

Barbara râse.

– Ei, taci! Ce-ar fi să te uiţi în sertarul de sus al scrinului din stânga, în camera lui? Acolo-şi ţine agenda neagră. Le vei găsi pe toate, plus numerele de telefon. Îţi propun să arunci o privire diseară, înainte de culcare. Poate-atunci au să ţi se mai risipească din fumuri. Ai să-ţi dai seama perfect ce eşti pentru Blake – ceea ce a fost şi maică-ta pentru ta...

Juliana o pălmui atât de tare, încât ecoul palmei răsună din toți pereții – sau era urletul Barbarei...?

Ar fi lovit-o din nou, dacă Blake nu intra pe ușă, în goană.

– Ce Dumnezeu se întâmplă aici? întrebă el.

– Barbara tocmai pleca, răspunse Juliana, cu un calm uluitor. Nu-i așa?

Barbara o privea cu ochi holbați, speriată de expresia cumnatei sale.

– Și nu se mai întoarce, încheie Juliana.

Blake își privi mai întâi soția, apoi sora – prima, palidă, a doua, sfidătoare. În aer se simțea o tensiune aproape electrică.

În sfârșit, Blake se întoarse spre Barbara.

– Nu știu ce i-ai spus Julianei, dar dacă e ceea ce cred eu, te strâng de gât cu mâinile mele.

Pentru prima oară, Barbara păru îngrijorată, apoi încercă să contraatace.

– Ce i-am spus eu? S-o fi auzi ce mi-a spus ea mie! M-a făcut târfă, mi-a zis că așa dorm, cum mi-am așternut. E crudă, îngrozitoare, Blake. Nu știu de ce te-oi fi însurat cu ea. Nu era nevoie de asta, pentru ceea ce voiai, să știi! Era o partidă la fel de ușoară ca maic...

Amuți, dându-și seama ce spusese.

– Ai cinci secunde ca să dispari, declară Blake cu un glas scăzut și ferm, cumplit de amenințător. Să dispari de-aici. Fuga-marș! Dispari, că nu răspund de ce-o să ți se-ntâmple!

Cuprinsă de panică, Barbara se uită de la unul la altul și, cu un suspin, ieși în goană. Îi auziră tocurile bocănind pe marmura din hol, apoi ușa trântindu-se.

– Juliana, spuse Blake răgușit, cuprinzând-o în brațe.

– N-am... n-am știut... suspină ea. N-am știut niciodată...

– Taci, iubito. Gata. A trecut, acum nu mai are nici o importanță. N-ai de ce să te simți prost.

Juliana se desprinse din brațele lui, cu lacrimile șiroindu-i pe față.

– N-am de ce? Doamne, Dumnezeule, cum poți să spui asta? Mama mea a fost vinovată de moartea mamei tale!

– Nu-i adevărat... clătină Blake din cap. N-a știut niciodată despre tata și Lily, îți jur. S-au ascuns foarte bine. Eu am aflat absolut întâmplător, într-o noapte când am venit pe neașteptate acasă, de la universitate, și l-am văzut coborând din apartamentul vostru. Avea numai pantalonii pe el. Nu mi-a fost greu să înțeleg. De ani de zile știam că tata avea aventuri.

Juliana îl privi lung.

– Vorbești despre noaptea absolvirii mele, nu-i așa?

Blake oftă.

– Așa e.

– O, Doamne... murmură Juliana, apăsându-și degetele peste tâmple. Cât trebuie să mă mai fi disprețuit! Și pe mine, și pe mama mea!

– N-am disprețuit-o niciodată pe Lily, Juliana. A fost cea mai cumsecade femeie pe care am cunoscut-o vreodată, dar era prea singură și vulnerabilă. Tatăl meu era chipeș, fermecător, sofisticat... Lily n-avea nici o șansă să-i reziste. Sigur, o vreme am fost deziluzionat – până am înțeles de ce voia să scape de gelozia și posesivitatea mamei mele. Asemenea femei fac bărbații s-o ia la fugă. Distrug tot ce poate fi mai bun într-o relație. Transformă iubirea într-un infern!

– De-asta n-ai iubit niciodată pe nimeni, spuse Juliana, mutându-și privirea. Nici n-ai vrut să fii iubit.

– Cu siguranță, o asemenea iubire nu-mi doresc. Dar te doresc pe tine, Juliana. Te-am dorit de când aveai treisprezece ani.

Îl privi cu ochi mari și rotunzi, dilatați de șoc.

Cu o expresie autoironică, Blake continuă:

– Mai ții minte ziua când mi-ai pipăit mușchii, pe marginea piscinei?

Juliana dădu din cap, cu gura uscată.

– Atunci, continuă el, mi-a venit să te înhață, să te sărut, să te iau cu forța. Și eu eram flăcău, ți-ar veni să crezi, dar în

joc era fecioria ta, Juliana. Nu știu cum am reușit să sar în apă și să mă îndepărtez.

– N-am... habar n-am avut...

– Și crezi că nu mi-am dat seama? Erai încă un copil, oricât de rapid te maturizai. Totuși, am găsit repede un remediu, încheie el, aproape cu înverșunare.

Câteva secunde, Juliana tăcu.

– Am... am fost foarte geloasă pe toate fetele acelea, spuse ea încet.

Blake zâmbi:

– Ai fost geloasă? Mă bucur.

– Te bucuri?

– Mă bucur că te-ai chinuit la fel de mult ca mine.

– Tu nu te-ai chinuit deloc, Blake Preston! Te distrai extraordinar!

– Așa crezi? O, Juliana, de-ai ști numai... Mă uitam după tine și te așteptam ori de câte ori veneam acasă de la universitate, numai să te zăresc, să mă minunez ce frumusețe făcuse din tine natura. Și-mi tot spuneam: curând, curând va avea șaisprezece ani, va fi la vârsta când își poate da consimțământul...

Juliana îl privi surprinsă.

– Plănuiai să... să mă seduci când aveam să împlinesc șaisprezece ani?

– Ce vrei acum, să neg?

– Păi... nu, nu cred. Dacă e adevărat...

Totuși, gândul o cam dezarma.

– Doamne sfinte, Juliana, eram un puști bogat și răsfățat, înnebunit după sex, care nu fusese refuzat niciodată. Și totuși, singura fată pe care o doream cu adevărat erai tu, poate tocmai fiindcă mi-erai interzisă. De ce crezi că am venit cu o zi mai devreme de la universitate, atunci? Ardeam de nerăbdare să te văd. N-aveam idee că era noaptea balului tău de absolvire. Și când colo, l-am văzut pe tatăl meu, coborând de la o întâlnire cu mama ta.

Râse cu dispreț.

– Asta a schimbat totul. Poate chiar te-aș fi sedus în noaptea aceea, dacă mă lăsai. Dar nu m-ai lăsat, Juliana. M-ai respins și mi-ai deschis ochii – n-am fi putut fi fericiți, câtă vreme tatăl meu și mama ta trăiau împreună. Era o situație imposibilă. Oricât am încercat să-mi spun că totuși te-aș fi putut avea, dacă voiam, n-aș fi suportat să văd expresia din ochii lui Lily, când afla că și ea și fiica ei fuseseră folosite de bărbații din familia Preston. Și credeam că mai era doar o problemă de timp până aflai și tu despre ei, dar n-ai aflat nicioată.

– Într-adevăr, n-am aflat, murmură Juliana, încă uluită de toate dezvăluirile lui Blake.

– Nici Barbara n-a știut, până într-o noapte când i-am spus eu, la beție, după moartea tatei.

– Mă mir că nu mi-a spus mai devreme, comentă Juliana, cu vocea întretăiată.

– Am prevenit-o eu să nu-ți spună.

Blake o luă în brațe, rezemându-i capul pe umărul lui.

– Nu m-am așteptat să dezgroape din nou morții, atât de târziu. Îmi pare rău, Juliana. N-o voi lăsa să te mai lovească. Îți promit.

– Întotdeauna m-a urât.

– Nu, întotdeauna te-a invidiat. Pentru frumusețea ta, pentru cinstea ta, pentru dragostea ta de viață.

– În noaptea asta, nu prea-mi arde să iubesc viața.

– Ai s-o iubești. Te voi face eu s-o uiți pe Barbara, și tot trecutul. Acum, și aici.

Și, ridicându-i bărbia, o sărută cu atâta patimă încât Juliana începu să uite chiar înainte de a ieși din cameră.

Capitolul 10

A doua zi dimineața, Juliana se trezi din nou în camera lui Blake. Jumătatea lui de pat era goală, ceasul arăta șapte și un sfert, iar în baie curgea dușul.

Deodată, Juliana trase adânc aer în piept. „O, Doamne, agenda... Agenda neagră!“ Era singurul lucru de care uitase...

Privi sertarul de sus al scrinului din stânga, apoi ușa de la baie. Dușul continua să curgă cu putere. Avea curaj să se uite...?

„N-am s-o deschid“, își jură Juliana. „Vreau numai să mă conving că există.“

Smuci sertarul.

O întâmpinară trei teancuri de batiste felurit colorate, puse în ordine, de sub care ieșea colțul unei agende... nu mici și negre, ci albastre – și mari.

Juliana se încruntă. Asta era?

N-avea decât o singură cale ca să afle.

Ținându-și respirația, trase agenda cu scoarțe de piele din ascunzătoare. În timp ce o deschidea, inima începu să-i bată cu putere. Mișcările degetelor încetiniră. Ochii i se dilatară.

Pe fiecare pagină se vedea câte o listă imensă de nume feminine și numere, înscrise sub orașele în care locuiau. Jennifer, din Londra... Simone, din Paris... Carla, din Italia... Marina, din Grecia... Ellie, din Bangkok... Jasmine, din Hong Kong... Midori, din Tokyo... Cindy, din New York...

Iar asta nu era decât o pagină.

Lista era amețitor de lungă. Existau chiar și câteva adrese din Australia. Fete din Sydney, Brisbane, Canberra, Adelaide, Perth...

Oprirea bruscă a dușului o readuse pe Juliana la realitate. În panică, vârî agenda la loc, trânti sertarul și se aruncă înapoi în așternut.

– Ești tot în pat? întrebă Blake, cu un zâmbet strengăresc, în timp ce intra în cameră. Dacă nu te scoli, ai să-ntârzii la birou, comentă el, în timp ce-și trăgea cu un aer firesc chiloții negri.

– Mă... mă gândeam să-mi iau o zi liberă.

Blake o privi peste umăr, pătrunzător.

– Nu-ți stă în obicei. Te simți rău? Nu trebuia să-ți vină ciclul azi, nu?

– Știi bine că nu! se răsti Juliana, fără să se poată stăpâni.

După ce se mai uită un moment la ea, încruntat, Blake ridică din umeri și continuă să se îmbrace.

„Sunt doar o plastilină în mâinile lui", își spuse Juliana, cu o deznădejde crescândă. „Nu s-a îndrăgostit de mine. Mă dorește numai, atâta tot... Poate că a vorbit serios când a spus că în viața lui nu există alte femei. Cele din agendă probabil că nici nu erau femei pentru el – doar simple trupuri. Erau prea multe, ca să însemne altceva."

Erau prea multe.

„Și de unde știi că erau?" se întrebă Juliana, batjocoritor. „De unde știi că nu mai sunt, că nu vor mai fi?...

Și totuși, speranța că Blake nu mai folosea agenda și nu mai avea nevoie de ea în viitor îi readuse optimismul. Putea suporta ideea că Blake n-o iubea – numai să n-o înșele.

Dar Juliana știa că existența agendei avea s-o împungă toată viața ca un junghi în coastă – și mai știa că, la următoarea călătorie de afaceri a lui Blake, avea să fie tentată amarnic să vadă dacă lăsase agenda acasă sau o luase cu el.

Ocazia se ivi în ultima săptămână din noiembrie. Și, cu toate că Blake plecase numai pentru trei zile, la Hong Kong, perioada anterioară fusese cea mai lungă și tensionată pentru Juliana, iar de-a lungul celor trei zile se chinui și mai rău. Nu avu curaj să se uite în sertar până în ziua când Blake urma să se întoarcă.

Agenda era acolo.

Doamne, Dumnezeule, era acolo!

Juliana se așeză pe marginea patului, tremurând de emoție. Treptat, însă, sentimentul ciudat că ceva nu era în regulă începu să-i alunge ușurarea. Ridicând ochii, nedumerită, se uită din nou în sertar.

În clipa următoare, înțelese.

Agenda nu mai era la locul ei, sub teancurile de batiste. Batistele se aflau tot acolo, dar agenda stătea deasupra, la vedere. Cineva umblase recent la ea și o pusese altfel.

De ce?

Puteau exista destule explicații nevinovate, dar Juliana nu se putea mulțumi cu nici una dintre ele. Într-un târziu, luă agenda și începu s-o răsfoiască din nou, fără să știe ce dovadă putea găsi.

Văzu imediat pagina ruptă și, la o privire mai atentă, observă că era într-adevăr pagina cu numele din Hong Kong.

Juliana simți un nod în stomac. Cum se numea femeia din Hong Kong? Jasmine, parcă...? Jasmine... Dumnezeule, dar era un nume deprimant de senzual și feminin. Fără îndoială, Jasmine avea și alte calități pe măsura numelui.

Palidă, dar cuprinsă de o liniște stranie, acum când știa adevărul, Juliana puse agenda la loc și reveni în camera ei.

Stătea în șezlongul de lângă piscină, străduindu-se să-și păstreze calmul. Mai erau câteva ore până la întoarcerea lui Blake. Dacă începea să se agite, când sosea el avea s-o găsească într-un hal fără de hal.

Dar Julianei îi era greu să rămână calmă, în ziua când urma să declare că voia să divorțeze.

Se hotărâse să nu-l acuze în legătură cu Jasmine sau cu celelalte femei din agendă. Ar fi rezistat fără iubirea lui. Numai fără respectul lui nu putea să continue.

Deodată, dincolo de ușile de sticlă se zări o mișcare. Juliana mijì ochii, dar lumina soarelui o împiedica să vadă în umbra terasei. Distinse o siluetă ieșind din casă, un om înalt...

Părul blond, strălucind în lumină când ieși din partea umbrită, o făcu pe Juliana să se sufoce, pradă panicii.

– Blake!

Sări în picioare, trăgându-și grăbită un halat înflorat transparent peste costumul de baie roșu.

– Ce-i cu tine acasă la ora asta?

Blake se apropie alene.

– Am prins un avion care decola mai devreme. Te deranjează cu ceva? Ochii lui îngustați îi studiară trupul echipat sumar.

– Nu pari gata să ieși în oraș.

– Nu, nu plec nicăieri, dar... dar...

Bâjbâia, nu știa cum să-i spună ceea ce avea de gând, când nu era îmbrăcată deloc formal.

– Dar ce, Juliana? Am venit acasă într-un moment nepotrivit? Asta era?

Sarcasmul lui fu picătura care umplu paharul. Juliana îl sfredeli cu o privire exasperată, clătinând din cap, frustrată, obosită.

– Da, Blake, confirmă ea, cu amărăciune. Ai venit în cel mai nepotrivit moment. Înțelegi, aveam și eu un plan, un program... Voiam să discutăm totul calm și rezonabil. Și matur, și... da, cât se poate de civilizat. Mă gândeam că poate nu din vina ta ești așa cum ești. Dar acum îmi dau seama că ar fi fost o pierdere de vreme. Așa că, ți-o spun de-a dreptul: vreau să divorțăm, Blake. Nu mai suport.

Câteva secunde, Blake nu spuse nimic, cu o expresie de nepătruns și mâna încremenită în aer. Apoi, o coborî încet pe lângă trup, privind încruntat spre Juliana.

– Ce nu mai suporți?

Juliana oftă.

– Nu aici, Blake. Nu aici...

Și se întoarse în loc, pornind spre casă.

Mâna lui se repezi s-o apuce de braț, răsucind-o cu fața spre el.

– Cine e? întrebă, scrâșnit. Spune-mi!

Juliana clătină iar din cap, complet înfrântă.

– Te rog, Blake, nu-mi face o scenă. Nu vreau decât să divorțez. Mi-ai promis că după primul an renunțăm, dacă nu merge. Ei bine, anul aproape a trecut și nu sunt fericită cu tine. Mai elegant decât atât nu mă pot exprima.

Ochii lui se holbară cu un fel de groază, în timp ce mâna îi cădea de pe brațul ei, fără vlagă.

– Dumnezeule, te-ai îndrăgostit, nu-i așa?

Buzele Julianei se desprinseră cu surprindere, înainte de a înțelege la ce se referea. Dar, până să-și recapete calmul, Blake îi observase roșeața vinovată din obraji.

– Nu-i nenorocitul de Stewart, așa-i? mârâi el. Sau o fi din nou Hawthorne? Pentru numele lui Dumnezeu, să nu-mi spui că e Hawthorne!

În ochii Julianei se citea o adâncă tristețe.

– Nu e nimeni, Blake. Ai înțeles pe dos, ca de obicei.

– Ba n-am înțeles deloc pe dos! se răsti el. În sfârșit, am înțeles și eu adevărul. Ai avut o aventură cu unul în alea trei săptămâni când am fost eu plecat, iar acum te-ai îndrăgostit de el.

Juliana îl privi nevenindu-i să creadă.

– Chiar crezi sincer că aș fi făcut dragoste cu tine așa cum am făcut, dacă eram îndrăgostită de altul?

– N-ai fi prima femeie care-și ascunde vinovăția sub accese de amor pătimaș! Probabil că atunci încă nu te îndrăgostiseși de nemernicul ăla! N-o fi fost decât o aventură ieftină. Pentru Dumnezeu, de ce nu recunoști? Doar mi-ai cerut divorțul, măcar merit și eu să aflu adevărul!

– Bine, Blake. Vrei adevărul? Poți să-l afli. Da, m-am îndrăgostit de un bărbat. Și, da, e un nemernic! Ai perfectă dreptate. Numai momentul l-ai ghicit prost. Când viața noastră sexuală s-a ameliorat, știam deja că îl iubeam. Nu aveam nici cea mai mică îndoială. Eram perfect sigură. Iar motivul acestei certitudini e că iubitul meu secret nu era altul decât propriul meu soț. Tu, Blake! De tine mă îndrăgostisem!

Pe parcursul cuvântării ei, lui Blake i se scursese tot sângele din față, numai pentru ca la sfârșit culoarea să-i revină în obraji, năvalnic.

– De mine! exclamă el, stupefiat.

– Da, de tine! râse Juliana, aproape isteric. Comic, nu-i așa? Majoritatea bărbaților ar fi fericiți ca soțiile lor să-i iubească așa cum mi-am dat eu seama că te iubesc pe tine, că te iubesc dintotdeauna.

– M-ai... iubit dintotdeauna? întrebă Blake, cu un scrâșnet răgușit.

Juliana ridică din umeri, pradă acelei nepăsări pe care numai disperarea o mai poate aduce.

– Nu-mi dădusem seama, până m-am temut că era posibil ca tu să fi murit într-un accident de avion. E uluitor cum riscul de a pierde pe cineva te face să-ți dai seama câtă valoare are pentru tine. Am... am...

Înghiți în sec, încercând să-și adune puterile care-i mai rămăseseră, privindu-i ochii albaștri și șocați, cu înverșunare crescândă.

– Da, Blake, dintotdeauna te-am iubit. Poate de când te-am văzut pentru prima oară.

Râsul ei deveni batjocoritor.

– Blake Preston... eroul meu... prințul meu. Numai că prințul meu nu dorește iubirea mea. Niciodată n-a dorit-o. Iubirea și el și-au despărțit de mult drumurile.

– Juliana... dragostea mea...

– Nu mă lua pe mine cu „dragostea ta“, vierme necredincios și fără suflet ce ești! explodă Juliana, simțindu-se mult mai sigură în brațele furiei decât într-ale sentimentelor gingașe.

– Necredincios!

Dacă înainte păruse surprins, acum Blake era de-a dreptul buimăcit.

– Când ți-am fost eu necredincios? întrebă, în timp ce în ochii lui holbați pentru un moment începeau să se adune nori negri.

– Când te-ai dus la scumpa ta Jasmine din Hong Kong, cel mai recent! replică Juliana – și știu, din expresia lui, că nimerise drept la țintă. Credeai că n-am aflat despre agenda ta? Ei bine, am aflat! Barbara a avut grijă să-mi spună. Mi-a spus până și unde s-o găsesc. Și am găsit-o! Uluitor, de ce e în stare o femeie când o ajunge disperarea. Iar acum, aproape că ți-a mers! Dacă nu observam c-ai mutat-o din loc, dacă n-o luam, să văd că-i lipsea o pagină, n-aș fi... n-aș fi...

Cuvintele îi pieriră, când se pomeni privind cutiuța mică de catifea pe care Blake o ținea în mâna întinsă. Iar pe chip avea cea mai ciudată expresie, ca și cum s-ar fi forțat să nu plângă.

– Jasmine și cu mine am fost cândva amanți, spuse el cu glas tremurat. Acum un milion de ani. Toate acele femei au fost amantele mele... acum un milion de ani. Agenda n-a

mai ieșit din sertar de-atâta vreme, încât aproape că uitasem de ea, până a trebuit să caut din nou un număr – numărul unei femei care acum e măritată cu un mare bijutier. Aveam nevoie de numărul Jasminei, Juliana, fiindcă voiam să-ți cumpăr asta.

Și deschise cutia, pentru a dezvălui un inel cu diamant, delicat și incredibil de frumos.

– Prima dată, n-am apucat să-ți cumpăr un inel de logodnă. Voiam ca de data asta să-ți fac curte așa cum se cuvine, să te fac să te îndrăgostești de mine, fiindcă... înțelegi... Descoperisem cât de mult te iubesc și eu pe tine.

Trase adânc aer în piept, eliberându-l într-o răsuflare întretăiată. Apoi, însă, zâmbi amar.

– Desigur, mi-a fost greu să recunosc în sinea mea niște sentimente atât de radicale. Cum aș fi putut face singurul lucru pe care jurasem să nu-l fac niciodată? Mai ales cu soția mea cea frumoasă, independentă și ambițioasă, care nu mă iubea și despre care crezusem, ca un prost, că avea o aventură – sau mai multe! Tot timpul mi-am înfruntat propriile sentimente dar, când am înțeles că n-aveam nici o șansă să le alung, că erau adevărate, m-am hotărât să fac ceva. M-am hotărât să te fac... să te îndrăgostești de mine. Iar acum... acum îmi spui că m-ai iubit tot timpul!

Ochii Julianei se umplură de lacrimi.

– O, Blake... e adevărat? Chiar mă iubești?

– Dacă chiar o iubesc!

Blake clătină din cap și, o fracțiune de secundă, Juliana văzu o străfulgerare de durere care-i spunea mai mult decât toate cuvintele lui. Apoi, Blake îi luă mâna și scoase inelul din cutie. Mâinile amândurora tremurau. Îi petrecu inelul cu diamant pe deget, până ajunse lângă verigheta simplă de aur.

– Cu acest inel, spuse el, te logodesc cu mine. Cu trupul meu... te-am adorat și te voi adora toată viața.

Și, strângând-o la piept, o sărută ca și cum niciodată nu i-ar mai fi dat drumul.

Niciodată.

Sfârșit